لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې

(د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره)

لومړی ټوک

زيـار ښکونکي:

عـبدالـوهاب مومند

عـبدالمبـين صافی

نـورگل [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

کتاب: لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې
زيارښکونکي: عبدالوهاب مومند، عبدالمبين صافی او نورګل اندړوال
سمون او اېډېټ: عبدالمبين صافی او عبدالوهاب مومند
کمپوز او ډېزاين: زيار ښکونکي
خپروندی: نور خپرندوی ټولنه
د خپرېدو کال: ۱۳۹۸ لمريز
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپځای: کابل/ افغانستان

د دغه کتاب ټول حقوق له زيار ښکونکو سره خوندي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د ادب لارویانو ته چې د

ادب په لاره ګرځي، او د ادب په لاره پايي..!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

لا به ډېر ګلونه وشي په دا بڼ کې.. ز

نامی از خويش در جهان بگذار..ي

زنده گانی برای مردن نيست..ي

لا به ډېر ګلونه شنه شي په دې بڼ کې..ك

څو خبرې.. م

محمد طاهرقلم دوست 2

بندي امير جان (امير جان بنګي).. 5

غايب بورجان 8

جمعه خان توخی 11

ضيا الحق نګهت..14

عبدالخالق داور..17

محمد وسيم مومند..20

ذکر الله ملنګ..23

شکرالله خوشحال صافی 27

عبدالروف وافی 31

احسان الله درويش 34

بريالی مشتاق 37

عبدالکريم جاويد..39

بسم الله شريفی 42

توريالی توخی..45

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز محمد راز 48
احمد شاه پاخون 51
محمد عوض نومیال..54
قاري شېرعلي لکنوال 57
ذبیح الله نوري سلېمانخېل 60
شفیق الله احمدزی 63
عبدالکریم کبیری 66
محمد کریم ادیب 68
سید اسد الله غالب 72
احمد جاوید حکیمی..75
ناصر سروري..78
عبدالمتین شورش..81
نورګل اندړوال 84
عبدالمبین صافی 88
رحمت الله قریشی..91
عبدالقیوم طاهری 93
فضل الرحمن سیرت 96
سمیع الله دولت زی..99
عبدالوهاب مومند 102
عاشق الله جلال زوی 105

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر گلونه وشي په دا بن کې

ادبي تذکرې د يوې ژبې ادب تاريخ ته خام مواد په لاس ورکوي، يا په بل عبارت د ادب تاريخ ليکنې ستره تکيه د تذکرو پر معلوماتو ولاړه ده. هسې تذکره په پښتو ادب کې اوږده مخينه لري، تذکره اولياء او پټې خزانې زموږ د ادب تاريخ سترې برخې خوندي کړې او د څېړنې ګڼ مواد او موارد يې په لاس راکړي دي.

تذکره ذکر کولو يا يادون ته وايي چې عربي مصدر لري او په ادبي اصطلاح کې هغه اثر ته ويل کېږي چې د شاعرانو حال او احوال، ژوند، لوړې ژورې او د اثارو منظومې او منثورې بېلګې په کې معرفي شوې وي.

په تذکره کې موږ د ليکوال يا شاعر له ژوند څخه هر اړخيز معلومات تر لاسه کوو، مثلاً څوک دی، څنګه دی، چېرته زېږېدلی، د چا کره زېږېدلی، څومره زده کړې، څه فعاليتونه او څه کارونه يې کړي، څومره اثار لري، څه وخت مړ شوی، قبر يې چېرته دی؟ سبک او يا د سبک پيروي يې څنګه ده؟

د ادبياتو څېړونکو د تذکره ليکنې لپاره ځانګړنې ټاکلې دي چې لومړی يې د شاعر بشپړ حال احوال، دويم يې د هغه اثار او پنځونې، درېيم يې د موضوعي او شکلي اړخ څېړنه او څلورم يې هم نثري او شعري بېلګې راوړل دي.

دې ځانګړنې ته په پام سره کله کله زموږ ادب تاريخونه او ادبي تذکرې يو د بل حريم ته ننوځي او لوستونکي ته نا مسلکي معلومات وړاندې کوي. په ادبي تذکره کې د ليکوال يا شاعر هر اړخيز ژوند را اخيستل کېږي، د شخصي ژوند برخي يې را سپړي، غير ادبي فعاليتونه يې يانې هغه چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو سره تړاو نه لري، را اخیستل کېږي، کورنۍ، قوم، قبیله، عادتونه، ځانګړتیاوې، زده کړې او په ټوله کې یې له ټول ژوند یو انځور وړاندې کوي.

خو ادبي تاریخ بیا تر ډېره سره کار نه لري، یوازې د لیکوال یا شاعرانو له ادبي ژوند، ادبي اثارو، کړو وړه او فعالیتونو سره تړاو لري او حتی ځینې وختونه خو بیخي ارزښتناکو ادبي اثارو او بېلګو ته اهمیت ورکول کېږي.

ادبي تاریخ موږ ته دا معلومات راکوي چې د لیکوال فکر څه ډول دی، د کوم سبک یا مکتب بنسټګر یا استازی او پیرو دی، ادبي پنځونې یې په څه ډول حالاتو او ټولنیزو شرایطو کې رامنځته کړې دي، خو دا چې له چاسره یې اړیکې وې، بیوګرافي، اصل و نسب، کور، پیدایښت او هدیره یې چېرته ده، دا کار ادبي تذکرې ته پرېږدي.

په ادبي تاریخونو کې لکه څرنګه چې د ادبیاتو تعریف کې راځي، هنري ارزښت ته اهمیت ورکول کېږي، څېړنې او مطالعات وړاندې کېږي، خو په ادبي تذکره کې بیا ادبي ارزښت ته پام نه کېږي، هلته شاعر او ناظم دواړه یو ډول راوړل کېږي، د اثارو کمزورۍ او پیاوړي ټکي هم ارزوي.

ادبي تذکره یوازې یوه یادونه ده، له ورکې څخه د یوه ادیب او ادبي توکي ژغورل دي، تذکره لیکوونکی دا نه وایي چې شاعر یا دا لیکوال تر هغه بل ښه یا بد دی، دا آثار څومره ادبي ارزښت لري یا یې نه لري، خو ادب تاریخ وړاندې ارزونه، تحلیل او شننه کوي، یوازې په تشه اخیستنه او یادونه بسنه نه کوي،

په تذکره کې ممکن پر یو دوو بېلګو بسنه وشي، خو ادبي تاریخ کې د هغه ګڼې بېلګې او ادبي پنځونې خوندي کېږي او ټول ادبي ژوند یې په تفصیل سره را نغاړي، خو د ادبیاتو له دایرې له وتلو نورو فعالیتونو او لاسته راوړنو سره یې کار نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بغلان ولايت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د شاعرانو تذکره زموږ د تذکرو د لړۍ يوه بله غوره زياتونه ده چې په چاپ سره به يې د يوې لړې پرتې، خوا ادب پاله او سمسورې سيمې د اوسنيو شاعرانو ژوند ليکونه او د اثارو بېلګې خوندي او د ادب د پانګو ښکلا شي.

د يادې تذکرې ځانګړتيا په دې کې ده چې د پښتو او دري ژبې دواړه شاعران په کې يو د بل تر څنګ راغلي او دا په تېر کې زموږ د اديبانو يوه تشه وه چې يو د بل له تجربو يې ګټه نه اخيسته او سره لرې شوي وو.

اوسنۍ ادبي تذکره ممکن د تذکره ليکنې په ځينو عالي معيارونو برابره نه وي، خو بيا هم ځکه د ستايلو وړ ده چې زيارکښانو يې په کمو امکاناتو او د ژبنۍ خواخوږۍ له مخې نه دې غوښتي چې ددې اوسني شاعران د زمانې له ذهنه ووځي او هغه د عبدالباري جهاني خبره شي چې:

د غرونو ګل وم غوړېدلو کې چا ونه ليدم

لکه نسيم په تېرېدلو کې چا ونه ليدم

دا چې تذکرې له مسلکي اړخ او خوندي کولو ور هاخوا د شاعرانو او اديبانو په هڅونه او ويښولو کې هم ستره ونډه لري، نو باوري يم چې ددې ټولګې په خپرېدو سره به هم په تذکره کې راغلي شاعران د خپلو اثارو کيفيت ته لا ډېر پام وکړي او هم به له ادب سره خپلې ژمنتيا پالنې ته دوام ورکړي.

په مينه او ادب

ګل رحمن رحماني

۱۳۹۸، د غويي ۳ مه

بغلان پوهنتون/ پښتو څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامی از خویش در جهان بگذار   زنده گانی برای مردن نیست

کتابی که شما در دست مطالعه دارید، چکیده یی افکار شاعران ولایت بغلان خصوصاً تراوش مقفای اذهان شیرازه بندان ولسوالی بغلان مرکزی است.

جای مسرت است که علیرغم نابسامانی های اجتماعی و سیاسی و اقتصادی به همت شایقان شعر و ادب این کتاب اقبال چاپ و نشر یافته است. با وجود کمی ها و کاستی هایش روزنه ی امیدیست برای محصلان و دانش در مورد شعرای گمنام این گوشه ی از سرزمین کشور عزیز ما، شعرای تازه کار و نور پردازی که اوضاع و احوال میهن را از ابعاد مختلف در قالب نظم به رشته ی تحریر در آورده اند.

بدین وسیله نام شان در جریده ی عالم به یادگاری خواهد ماند. در شرایط بحران و جنگ های داخلی این مجموعه چون گلی در شوره زار وطن و احساسات آدم هاست. کلام موزون و متخیل در طول تاریخ ادب هوا خواهان و مشتریان فروانی داشته است و خواهد داشت. با صنعتی شدن جهان و کمپیوترایز شدن دنیا و دغدغه ی زندگانی هر روز نیاز انسان به این گونه متاع ادب بیشتر از پیش احساس میشود.

امید واریم این نمومه ی کوچک راه گشای چاپ آثار بعدی شاعران و نویسندگان و هنرمندان این خطه گردد. و عطش خوانندگان کالای ادب را فروکش کند. به امید قطع جنگ و صلح سراسری در کشور عزیز مان، جا دارد از تمام عزیزانی که با پشت کار و سعی خستگی ناپذیر در گرد آوری اشعار این مجموعه سعی و تلاش بی معاش فرموده اند قدر دانی کنیم.

بعد از وفات تربت ما بر زمین مجوی
در سینه های مردمِ عارف مزارِ ماست

عبدالخالق داور

بغلان مرکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر ګلونه شنه شي په دې بڼ کې

لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې په نامه چې کومه ادبي ټولګه په پښتو او دري ژبو چاپ ته آماده شوې ده محتوايې د غزل، صوفيانه، حماسي، علمي او په ولسي فورم کې ده، د مرکزي بغلان ولسي شاعرانو د اشعارو نمونې دي، چې هنري فن احساسات او عواطف پکې د هېواد ناخوالې، درد، بې عدالتي په شاعرانه انداز او ادبي فن د مانا دارو الفاظو جوړښت کې له ورايه ځرګندېږي.

ددې شعري ټولګې اشعار په پښتو او دري ژبو د ادب مينوالو ته د ځوانو او تاندو شاعرانو او ادب پالو په هڅو هر يو ښاغلی عبدالمبين صافی، عبدالوهاب مومند او نور ګل اندړوال په زيار او همکاری چاپ ته تر دې ځايه رارسولي دي. خدای (جل جلاله) دې دوي د اوږد عمر خاوندان کړي، چې همداسې نورې کړنې په لاس ولري او تل د لوستونکو ادبي تنده پرې خړوبه کړي. که څه هم په مرکزي بغلان کې ۱۳۸۵ لمريز کال راهيسې د پښتو او دري ژبو شاعرانو شتون ډېر شوی دی، خو تر اوسه د ګوتو په شمار شعري ټولګي يې چاپ شوی دي . د خدای (جل جلاله) په مرسته د ځوانانو ادبي خوځښتونه د دې ښکارندويي کوي چې که نن نه سبا ته د سپرلي په راتګ باندې آرامه او بې ډاره ژوند سره ددې بڼ ګلان راوټوکېږي او ښکلا به يې د طيف مخ ته راوغوړېږي. او د غوټيو ښکلا او خولې له خندا ډکې شي.

تر دې دمه د مرکزي بغلان ځوانان او د شعر مينه وال په ادبي غونډو کې ګډون کوي چې بېلګه يې د بغلان دې پوهنې ادبي بهير، د مرکزي بغلان د کورچنار ادبي بهير او د مرکزي بغلان دې ځوانانو يووالي شورا ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځښتونه دی، چې اونۍ کې یو ځل دا غونډه جوړېږي او ځوان او تاند ویناوال خپلې لیکنې اوروي .

ځوان لیکوالانو او شاعرانو نه مې هیله داده چې د یووالي په مټ او د قلم په ځواک خپلو هڅو ته دوام ورکړي، خپل په هنري فن او ادبي ژبه او سبک د خپل ژبې غنامندي لپاره د کتاب په چاپولو خپلې وروسته پاتې ټولنې ته د چوپړ جوګه شي او خپل ګران او ارزښتناک وخت دې د کتاب په لوستلو او لیکلو سره بوخت وساتي(نورو ولیکل موږ ولوستل، موږ یې لیکو چې نور یې ولولي).

په درنښت او مینه

جمعه خان توخی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

ادب د علومو سمندر کې یوه لویه څپه ده، چې خوند او ځواک یې د انسان ضمیر سره تړاو لري. ادب داسې ښکارنده حقیقت ده، چې تل یې ویښ ضمیرونه په حرکت راوستي او ویده ضمیرونو یې په کلکه لړزولي دي. د علومو په سمندر کې هر چا خپل وس کړي دي، څو ډېر ولوبېږي او ډېر څه لاسته راوړي، ځکه چې ګاڼه او خوند یې په کې موندلي. د تاریخ پاڼې ځکه رنګینې شوي او په خوند خوند لوستل کېږي چې تېرې پیښې او کیسې زمونږ تر غوږونو رارسوي او ډېر نا ویلې کرښې د کتاب په مخ راباسي. دا چې لیک په کاغذ شو، شتون یې حتمي؛ خو زوال یې خورا ستونزمن ده په همدې موخه زموږ ټاټوبي (مرکزي بغلان) کې شاید په پېړیو وړاندې شاعران او ادیبان تېر شوي وي؛ خو اوس مهال یې نوم او یا کومه نښه نه ترسترګو کېږي، همدارنګه اشعار او آثار یې هم د هغوی پشان د هېر رومان ته سپارل شوي دي، غواړو دغه لړۍ پای ومومي او زموږ د دورې ادیبان د هېر یاد ته ونه لېږدول شي. دا چې زموږ بڼ کې ډېر شاعران او ورته نورې رنګینې غوټۍ بلا هیله بخښونکي دي؛ نو وموغوښتل کرکر د بڼ ګلان په ادبي تذکره کې راونغاړو چې یاد یې تل سمسور پاتې شي. مرکزي بغلان کې لا تر اوسه کومه ادبي تذکره نده لیکل شوې او نه په دې اړه کوم کار شوی، (لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې) لومړنۍ ادبي تذکره ده چې چاپ ته سپارل کیږي، یادې تذکرې په پنځونو کې یو نوښت دا دی چې بغلان مېشتو شاعرانو ژوند لړۍ او اشعار د هغوی پخپلو مورنۍ ژبو وړاندې شوې، چې ادب ته د ژمنتیا او یووالي ته مو د وفا ښکارندوي کوي، دغه نسخه کې د ورکو شخصیتونو پېژندلو سره سره هڅه مو کړې هغه شاعران چې مرکزي بغلان کې یې ادب ته خدمت کړی خو یادې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې کې ژوند نکوي هم راونغاړو، همدارنګه داسې ځېرې چې ګمان نکېده لا تر دې دمه دې شاعر وي او یا یې په اړه لا تر اوسه چا یوه کرښه نده لیکلې په اړه یې ځېړنه شوې او نا ویل شوې یې دلته لیکل شوي دي. د تذکرې مالوماتو په راټولونه کې تر ډېره هڅه شوې چې جامع او په علمي بڼه مالومات راټول شي، څو د یوې علمې سرچینې توګه ترې ګټه واخیستل شي لکه څرنګه چې د کره مالوماتو راټولونه ستونزمنه کړنه ده؛ خو په الهی نصرت سره بریالي شو، یاد آرمان ته ځان ورسوو. دا چې انسان خطا کار دی نو یادې نسخې کې به موږ هم ډېرې تېروتنې کړي وي د لومړنۍ تذکرې او د لومړني اثر په توګه د زیارکښو بخښنه ومنئ او د لا سمون په پار مو مرستو او نیکو پېرزوینو ته سترګې په لار یو. لکه څنګه چې دا د تذکرې لومړنۍ ټوک ده ګڼ شمېر نور درانه شاعران به پاتې وي، لومړي کې زموږ بخښنه ومنئ او ورپسې که خدای غوښتې وي په دویم ټوک کې به مو حتماً راونغاړو. د یادولو وړ ده چې ټولو ورونو، ښوونکو، ادب پالو او مخلصینو څخه لکه: د بغلان د ځوانانو یوالي ټولنه، د انګلستان هیواد کامبرج پوهنتون غړي افغان محصل ډاکټر وحید وطنیار، جمعه خان توخي، احسان الله درویش، عبدالخالق داور، محمد اشرف وطنیار، ګل الرحمان رحماني، نجیب الله پاڅون، محمد کریم ادیب، ناصر سروری او ګڼ شمېر نورو ښاغلو څخه یوه نړۍ مننه چې د کرکر ګلونو په غوړولو، ځلولو او لا سمونه کې یې مونږ سره شپه او ورځ نه ستړي کېدونکي مالي او ځاني هلې ځلې وکړې او خپل ارزښتناک وخت یې مونږ ته راکړ. الله (جل جلاله) دې د هغوي او ټولو مسلمانانو د نیکۍ پله د مېزان په تله کې درنه لري.

په خورا ادب

عبدالمبین صافی

مرکزی بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد طاهرقلم دوست

محمد طاهر قلم دوست فرزند مرحوم محمد موسی نوه مرحوم بابا خان میباشد. وی در سال۱۳۲۱هـ.ش در ولسوالی قره باغ ولایت کابل در یک خانواده دیندار و روشنفکر چشم به جهان گشود.

موصوف با چالش های که فراه راه زنده گی وی قرار داشت، موفق به تعلیمات ثانوی و تحصیلات عالی نگردید. صرفاً توانست از سال ۱۳۳۴ هـ. ش الی ۱۳۴۰هـ.ش دوره ابتدائیه خویش را اتمام نماید.

قلم دوست نخستین شعر خود را در سال۱۳۹۳هـ.ش سراید، وی نابسامانی ها و بی عدالتی ها در سطح کشور را مسبب آغاز شاعری خویش میخواند، قلم دوست به دو زبان (پشتو و دری) شعر می سراید.

به تمامی شاعران جوان و شاعران کلاسیک علاقه دارد. قلم دوست در فعالیت فرهنگی و انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی سهم فعال داشته و از اسمای زرین در این عرصه یاد میشود.

دو مجموعه شعری آماده به چاپ داشته که عنقریب بدسترس فرهنگ دوستان قرار خواهد گرفت. امنیت و آرامی در سطح کشور و کوشائی جوانان در بازسازی و عمران وطن از بزرگترین آرزو هایش یاد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ما پـــــرېږده د قلم سره تنـــها یوه شــــېبه
چه ولیـکم غـــمونه د دنـــیا یـــــوه شېبه
دنیا کې خوښـــي نشته ټــول غمونه راوریږي
په غم کې به څوک څه کـــوي خندا یوه شېبه
آدم^(ع)په یو خطا باندې ســـل کـــاله ژړا وکړه
تا ونه کړه په زر گـــــــناه ژړا یـــــوه شېبه
غیبـت زمونږ د لوبې مجـــلس ښـه وسیله ده
تېرېږي نه پر مونـــــږه بې گنـــاه یوه شېبه
الله په امـــــرو نهې بانـــدې څومره برابر یې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتیا یوه شېبه
که وېره د محشر ولرې گـــوره قلـــــمدوسته
بیا هېڅـــکله نه گـــرځې بې پـــروا یوه شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

عالم همـــــه به ماتـم ما گـــريه ميکند

بر حـال ما طـــيور هـــــوا گريه ميکند

بر ياد هـر شـــهيد وطـــن تا به روز حشر

تا جـــاودانه ارض و سمـــــا گريه ميکند

بر نعـــش آن جوان که دامـــاد می شده

مادر به هردو دســـت دعـا گريه ميکند

معصـوم کودکی که بجز يک پدر نداشت

وحشـــت زده بـــپای آبا گـــــريه ميکند

آند دختريکه بخـــت سيـــاه بود نا اميد

در سوگ نامـــــزد به خفا گـــريه ميکند

با هموطنان اســـت قلمـدوست غمشريک

زيرا کـــه به هـــمراه شمـا گريه ميکند

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـندي امـير جان (امـير جان بـنګي)

بندي امير جان چې وروسته يې په امير جان بنګي سره شهرت ومونده د سيد احمد جان زوی او د قاضي قاسم لمسی دی، په ۱۳۲۴ لمريز کال د تګاب ولسوالۍ د نوروزخېلو کلي کې فانۍ نړۍ ته سترګې غړولي دي.

نوموړي هيڅ رنګه تعليم او تحصيل په ښونځي او يا هم پوهنتون کې ندي ترسره کړي، خو وايي څه نا څه ديني زده کړې يې د کلي په جومات کې ترسره کړي، بندي امير جان يو صوفي شاعر دی، د هېواد سپيڅلي جهاد موده کې د هـــېواد آزادي لپاره بندي شو، چې بندخونې کې په بندي امير جان يادېده، د وخت په تېرېدو سره يې نوم په بنګي اميرجان يا اميرجان بنګي سره شهرت پيدا کړ.

بندي وايي په ۱۳۵۹ لمريز کال د جهاد په موده کې يې يو ورځ کېسټ څخه د سردار شهداء امير حمزه (رض) کېسه اورېدله ترې متاثره شو او ناڅاپه يې حالت بدل شو او شاعري ته يې مخه کړه، غوښتل يې خپل د جهاد دوره د شعر په ژبه ووايي.

بنګي امير جان په اړه د حيرانتيا خبره دا ده چې نوموړی ليک او لوست نشي کولی خو په وينا يې خپل څه د پاسه زر ټوټې اشعار يې په ټوله توګه له ياده زده او هر وخت حاضر دی چې اورېدونکو ته يې واوروئ.

نوموړی په صوفيانه، عارفانه، انقلابي او وطن پاله بڼه اشعار وايي او همدارنګه رحمان بابا، عبدالباري جهاني او حافظ شېرازي يې د خوښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعران دي. بندي یا بنگي ځینې ځینې وخت په ادبي مجلسونو کې هم ونډه اخلي او هېڅ ډول تکنالوژي سره آشنایي نلري او تر دا مهاله کوم چاپي اثر يې د ادب مینوالو په لاس کې نشته.

اناث طبقې ته اسلامي زده کړه، اسلامي حقوقو ورکړه او پلې کول، او اسلامي حجاب همدارنگه گران هېواد کې سوله، آزادي او د جگړې پای يې ستره هیله ده.

کلام

چې په غـم بانـــدې پیـــدا په غم پناه ده

زه پوښتنـــه کوم خلـــگو څـه بـــــلا ده

چې نه چا ځان سره یـــوړ نه به یی یوسي

د هر چا نه پـاتې شــــوې دا دنـــیا ده

محـمـد علیـــه ســــلام له دنـــیا لاړو

وایـــه چاته وفـــا کـــړې دا دنـــیا ده

بیـــا څلور واړه یـــــاران لـــه دنیـــا لاړو

امیر جان وایي خپل ژوند ته مې سودا ده

په هــر څه چې ستا رضـــــا وي ذولجلاله

امیـر جان وایي رضـــــا مې ستـــا رضا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدایه څنګه زنـده ګي شوه زمونږ وطن کې

د مرګي حکمراني شوه زمـــــونږ وطن کې

خپل صورت راته پردی پـــــردی ښکارېږي

خپل په کور مسافري شوه زمـــونږ وطن کې

یتیـــمان په کوڅـــو ژاړي امیــــــر جانه

هم قحطي هم قــیمتي شوه زمونږ وطن کې

زورورو ډېر کـــــــمزورې نــوش جان کړل

خدایه اوس آدم خــوري شوه زمونږ وطن کې

ورور دې ورور ده لاســـــه مړ شو امیر جانه

کور په کور هم دشمني شــوه زمونږ وطن کې

ورور یې مـــړ کـړ مـــــال یـې راوړ غنیمت

خدایه چور او راجوري شــوه زمونږ وطن کې

یو پر بل لـــــشکر کشي شــــوه امیرجانه

تنظیمو بې اتــــــفاقي شوه زمونږ وطن کې

د وطـــــــن تـــور څنـــې ژاړي بنـدي جانه

څومره ګرانه زنده ګي شوه زمونږ وطـــن کې

چې قـــدم په قـــــدم ځــــئ پکې مرګونه

خدایه څنګه مسلماني شوه زمـــونږ وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـايـب بورجـان

غایب بورجان د حاجی ملا تور زوی او د بورجان لمسی دی، چې په ۱۳۲۹ لمریز کال د مرکزي بغلان په نوروزک کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زیږېدلی.

بورجان د مهاجرت په ژوند کې تر یوولسم ټولګي پورې زده کړې وکړې، خو د ژوند سختو ستونزو نورو ګڼو هېوادوالو په شان ورته د زده کړو د دوام او بشپړتیا اجازه ورنکړه، نوموړي په کال ۱۳٦۷ لمریزکې شاعري ته مخه کړه، او په وینایې د ژوند ناخوالو او د زړه درد یې د شاعرۍ د پیل لامل و.

شاعر غایب بورجان اوس هم د لاس تڼاکو څخه ځان او کورنۍ ته حلال رزق ګټي؛ خو احساس او عاطفه یې لا هم انقلابي او شاعرانه پاتې او پایي.

پښتو لرغوني ادب کې یې عبدالرحمان بابا او عبدالحمید مومند د خوښې شاعران دي. غایب بورجان د غزل په فورم کې اشعار لیکي. نوموړی لا تر اوسه چاپ کړي آثار نلري؛ خو د اشعارو ټولګه یې چاپ ته تیاره ده چې ډېر ژر به د درنو لوستونکو تر سترګو راووځي. د ادب او شاعرۍ په لوړه کچه پراختیا او په افغاني ټولنه کې شاعرانو ته د قدر په سترګه کتل یې تر ټولو ستر ارمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

نه به ځمکه نه آسمــــان وي نه بـــه زه یــم نه به ته یې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه بــــه زه یم نه به ته یې
نه خو پاتې انبیا شـــول هر څــــه خـــاورو لاندې شوي
تش لاســــونه ترې روان وي نـــه به زه یم نه به ته یې
ربه ستـــا دا نعمتونه مونږ ناشکـــره بنـــده ګان یو
تاته ښکته مو چشمان وي نه به زه یــــم نــه به ته یې
په امېد ددې دنیـــا مونــــږ په اوږده ســـفر روان یو
مـــرګ ناڅاپه به عیـــان وي نه به زه یـــم نه به ته یې
مونږ په غم کې د دنیا یو آخــــرت مـــو دی هیر کړی
سود مو کم دی ډېر مو زیان وي نه به زه یم نه به ته یې
شپې او ورځې چی تېرېږي مونږ لنـــډېږو د مرګ خوا ته
اوس خوښې دی بیا خفګان وي نه بـــه زه یم نه به ته یې
نه خلاصېږو له اجلــه که مـــو ډېـــر مال او دولت وي
وار په وار ســــره روان یـــو نه به زه یـــم نه به ته یې
تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه ګریوان ته
بیا دې تیر ساعت ارمــــان وي نه به زه یم نه به ته یې
نه مو ښې د عبـــادت دي نه لاســـونه د سخـــا دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـر څه کې مـــو تاوان وي نه به زه یـــم نه به ته یې
ســوال ځـــواب د میـــزان تله د سقر نه پـــنا غواړو
نېکي نشتـــــه ټول عصیـــان وي نه به زه یم نه به ته یې
امېـــد وار یی د رحمـــــــت یو شفیع ته شې یا رســوله
دا غـــــایب په وېر د ځـــان وي نه به زه یم نه به ته یې

انتظار ایستلی

ګرانه و تاته می په شپو شپــــو انتـــظار ایستــلی
پخپله مـا د زړه په مینـــــځ د مینې تار ایـــستلی
خوښـــه د چا ده چې د ښکلـــو صفـــتونه وکړي
ماخـــو په ټولو ښـــایستونو کې خپـــل یار ایستلی
اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمـي زخمي کړي
ظالم رقیب راته د ســیوري ها چـــــــــنار ایستلی
جانان د لرې اشاره کــړه لاس په لاس به ګـــــرځو
چی ور نږدې شوم له لستوڼې څخه یې مـار ایسـتلی
د بی وفا وو زړه په هېڅا باندې نـه یخـــــــــېږي
بیایې د چـا د زړه ویشتــــلو ته یې وار ایستــــلی
کله وفا کله جفـــــا په دې زه ښـــه پـــوهېږم
خپل سر دې وخوري چې چا مینه کې دا کار ایستلی
په بدې ورځـــې می ته ښـــه وپېژندلې آشنـــا
تا خو په ښه ورځې کـــې نوم د افتـــخار ایستلی
بـابا به ولـــې پخپل کـــړي نیـــکي و نه ژاړي
په آخر عمـــر کې له کـــوره له اختیـــار ایستلی
په ناداری خو ښایسته غایـــب بـدرنګه ښکاري
نن دنیا دار احمـــق سړی هر چا هـــوښیار ایستلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

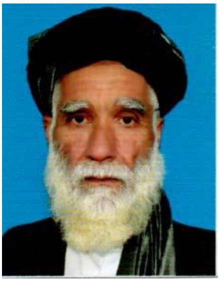

جـمعه خـان توخـی

جمعه خان توخی د بازګل زوی او د محمد نور لمسی دی، چې په ۱۳۳۴ لمريز کال د توارېيو کلي په يوه روڼ آندې کورنۍ کې دنيا ته سترګې غړولي دي.

په ۱۳۵۳ لمريز کال کې د مرکزي بغلان عالی لېسې څخه فارغ او د کانکور آزموينې له لارې د بلخ عالي دارالمعلمين کې شامل شو او په ۱۳۵۹ لمريز کال کې له ياد ښونيز مرکز څخه د ښوونکي په توګه په لوړه درجه فارغ شوی دی.

توخي د ثور کرغېړنې کودتا د رامنځته کېدو له امله و نه توانېد چې لوړې زده کړې ترسره کړي.

استاد توخی د ۱۳۸۵ لمريز کال څخه راهيسې کله چې نوموړی په ښونځي کې د ښوونکي په توګه د هېواد بچيانو ته روزنه ورکوله د شعر عاطفه پرې غالبه شوه او شعر ليکلو ته يې مخه کړي، توخی وايي چې شعر ليکي؛ خو لا هم پدې نه پوهېږي چې په ليکلو بيتونو کې يې په کومه کچه عاطفه او احساسات شتون لرئ.

د توخي په اوسنيو شاعرانو کې د عبدالباري جهاني او پير محمد کاروان شعرونه او په کلاسيکو شاعرانو کې د رحمان بابا او خوشحال خان بابا آثار لولي او خوښوي يې .

استاد د بغلان ولايت په کچه ګڼو فرهنګي او ادبي خوځښتونو کې فعاله ونډه اخيستې او د مرکزي بغلان د نوموتو ادب پالو په سر کې راځی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل يې ځوان شاعران هڅولي او په هر ډول شرايطو کې يې د ادب په بډاينه او غنا کې نه ستړي کېدونکي هلې ځلې کړي او لا هم د ځوان شاعرانو لاسنيوي کوي، توخی ناچاپه آثار لري، خو د اقتصادي ستونزو له امله يې هېڅ ډول آثار تر دې دمه نه دي چاپ شوي .

توخی په خپل هېواد کې د استقلاليت او په ټولنه کې د نېکمرغه ژوند، هوساينې، خپلې ژبې او ټولنې ته د ادب په چاپېريال کې خدمت کول خپل ستر او يوازينی آرمان بولي.

کلام

اوښکه اوښــکه لکه پرخه اورېـــدم زه
د ګلانو په ســـرو شونــډو لوبېــدم زه
د بيلتون غــمو به سوی وي که نـه وي
د وصال له غـېـــرې لرې سوزېـــدم زه
دا مې څرنګه بې خونده زنده ګــي شوه
يار له څنګه پټــې ستـــرګې تېرېــدم زه
زړه سوری سوری مې چاته ښودای نشم
د کباب غوندې سکروټو کړېـــــــدم زه
په اخلاص دې آشنا مينه ښکاره نـــــکړه
په مينه يې توخي خوشې غولېـــــدم زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېره موده وشـــوه رڼا ورکـــه ده له کـــلي
تيـارو کې ژونــد کړو سبـــا ورکه ده له کلي
ژونـدون گــران شو ډېر کـــلونه راتـه غم جوړ
توبـه لــه بــې حياوو حيـــا ورکه ده له کـــلي
د آرمــــان دردو مې زړه تــه غــاړه کېــــښوه
لکه چـــې بيا تـــرې دوا ورکــه ده لـــــه کلي
هر ستـــوري چې گورمـــه رڼـايې پيکــه شوې
په شنـــه آسمان کې ښـــکلا ورکه ده لــه کلي
د زور واکـــی حـــــکم فـــرمان پکـــې چلېږي
محـــراب منـــــبر نه رښتـيا ورکـه ده له کلي
چيـــرته چـــې زه لاړم هلتـــه وېرغـــم ژړا گانې
افسوس زمونږ هېواد کې خندا ورکه ده له کلي
غمخور د توخي نشـــته اوس يواځې پاتې شوى
اوس ستا حق کې مــــور دعا ورکه ده له کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

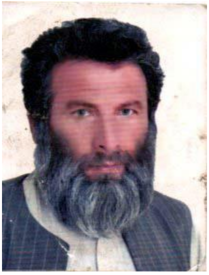

ضیـا الـحق نـگهت

استاد ضیاالحق نگهت فرزند عبدالحبیب نوه عبدالخالق بوده، در سال ۱۳۳۹هـ.ش در شهر بغلان صنعتی ولایت بغلان در یک خانوادۀ مجاهد از عدم پا به هستی نهاد.

وی در سال ۱۳۵۴هـ. ش به سرایش شعر رو آورد، بعد از نابسامانی ها در سطح کشور به جهاد مسلحانه پرداخت و بعد از پیروزی مجاهدین دوباره به ادامۀ تعلیم اش برگشت، که در سال ۱۳۷٦ه. ش از لیسۀ بغلان صنعتی موفقانه فارغ گردید.

با سپری نمودن آزمون کانکور به یکی از پوهنځی های پوهنتون ولایت بلخ راه یافت، ولی موفق به خواندن آن نشد، فرجام با کسب شغل معلمی در رشته ادبیات وارد تربیه معلم ولایت بغلان گردید. که با استعداد خدا داد اش در راستا سرایش شعر بزودی مورد توجه همه گان قرار گرفت.

استاد نگهت در انجمن های ادبی بسطح بغلان مرکزی و ولایت بغلان اشتراک ورزیده، نامبرده در قالب های غزل، اشعار حماسی و عارفانه می سراید.

صلح و آرامی، نهادینه شدن تعلیم و تربیه در جامعۀ افغانی آرزوی بزرگ استاد نگهت میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ای صلح محترم به ملکـــم سفـــــر بکن
دیگــــــر ز حـــادثات مرا بـــیخطر بکن
مـن درخت نامراد نه چیدم ز میـــوه اش
ای باغ نو نــــهال به ما هم ثـــــمر بکن
من طفـــلکم مـــدار ز مـــادر مرا جدا
و این ناز در دل اســـت مرا با پـــدر بکن
آرمان خواهــرم که باشــــد ز علم و فن
بـــر قسمت باورم به او مـــــیسر بکن
ای مایـــه نشاط به هر نســـــل این زمان
از سایه های خویش به مـا یک قـــدر بکن
هرجا کــه پای تست همانجـاست زندگی
در ملک ما بیـــا کمی زیــــب و فر بکن
در گـــوش ناکسان چی خوانی سرود صلح
نگــهت ز فهم خویش بر آن یک اثـــر بکن

(c) ketabton.com: The Digital Library

برهان

چه سانــم میکنید تعبیر اگــر عاشق نمی خوانید
به پایم چیست این زنجیر اگر عـاشق نمی خوانید
ز عمر رفته ام دیگــــــر چه آرم بهـــــرتان برهان
زنید مشتی بر این ره گیر اگر عاشق نمــی خوانید
اگر نوفل شمــا یانید برای قیـــس و لیـــــلا دور
مسازید بی حدم تحـــقیر اگر عاشق نمی خوانید
ز بیت بی سخن گفتــــم به هرکه حسب احوالم
ز حالم پس کنید تحریـــر اگر عاشق نمی خوانید
آر گویم غم کوهیســـت بر روی دل چو هندوکش
مگــو البـــرز یا پامیر اگر عاشـــق نمی خوانید
دریـن دنیــــا مثـــال مـن نـــباشد عاشق کهنه
مخند بر عاشـــق کم پیـر اگر عاشق نمی خوانید
مشـــکار یـک محـبت را بستــــند بر کمند غم
ز نگـــهت مشـــو روگیر اگر عاشـق نمی خوانید

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالـخالـق داور

عبدالخالق داور فرزند مرحوم الحاج محمد راضی و نوه عبدالعزیز میباشد. وی در سال ۱۳۴۰ هـ. ش در یک خانواده روشنفکر مقیم بغلان مرکزی دیده به جهان گشود. داور بعد از اتمام دوره مکتب در سال ۱۳۵۹هـ.ش مدرک بکلوریا خویش را بدست آورد. عبدالخالق داور در جریان روزهای سیاه و جنگ های خانه مان سوز موفق به ادامه تحصیلات عالی نگردید. و بعد از وقفه طولانی شامل موسسۀ تحصیلات عالی شده سند لیسانس خویش را بدست آورد.

موصوف از ایام نوجوانی به شعر و شاعری علاقه مند بود و ضمن مطالعه دواوین شعرای بزرگ ادب گاه ناگاه خود نیز شعر میسراید که هنوز هم به عهدی که بسته پایده.

داور مشتاق شعرای بزرگ کلاسیک همچو رودکی، فردوسی، سنائی، عطار، مولانا، حافظ، صائب و سعدی بوده و همچنان دوستدار شاعران متجد و معاصر نو پرداز عرصه ادب فارسی چون سهراب سپهری، نادر نادرپور، شاملو، ایرج میرزا و دیگران میباشد.

عبدالخالق داور سرآهنگ شاعران صاحب صلابت در سطح بغلان مرکزی بوده و همواره کوشیده است تا دستگیر نسل جوان این سرزمین در عرصه علم و ادب باشد. داور در انجمن های ادبی در سطح زادگاه خویش سهم بارز و فعال داشته و همچنان در انجمن ها و همایش های ادبی به خارج ولایت نیز سفر های در کارنامه دارد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی اشعار متفرق سروده تا به حال کدام اثر به اقبال چاپ یافته ندارد. صلح برای کافه بشریت و آسودگی ملل اسلام از بزرگترین آرزوهایش در زندگی میباشد.

بخت بسته

بخت مجموع وطن والله و باالله بــسته است

بخت فال انداز و مولانا و مـــــلا بسته است

بخت بازان خود سیه بختانِ بخـــتِ خود بَود

بخت خود را ناگشوده بخت مـا را بسته است

ریزه گل در نامزدیِ شـاککو جـــــان گفته بود

طالع خاتــون و اقبـــالِ زلــــیخا بسته است

یاد مــی آیــد مـــا زان بخــــت بازانِ قدیم

گفته بود بر والدم بختِ شمــــا ها بسته است

طفل همسایه به جای خویش مــیشاشید شب

گفت آخوندِ محل کودک سراپا بـــــسته است

میـــــدهــم تعویض زیر نافش آویـــــزان کنید

تاببینید شب، که او را تا کجا ها بســـته است

طفل قصه شب دو چندان شاش بر بسته نمود

صبح مادر دیــد بر تعویض دریا بستــه است

کوکـــــب مــا و تو را داور ز حکـــمت کردگار

از حضـــیضِ خاک تا اوج ثـــریا بسته است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بی واسطه

بی واسطـــه مدیـــــر به دفـــتر نمیشوی
زیبـــا نبـــاشی هیـــــچ ســـکرتر نمیشوی
بی روز و زر به فـــکر کتـــابت مبـــاش چو
مفلـــس خوشـــال باشـــی مـــقرر نمیشوی
نشناســـــی گـــر وکیل و وزیـــر و ریس را
چپراستـــــی هـــم به مــدرک ماستر نمیشوی
گر واسطــــه چـــو ماگـــل و شاگـــل نباشدت
مستخــــدم ادارۀ کشـــــــور نمـــــشوی
رشوت نخوردی دست ز چوکـی شوی دوست
تقسیم اگـــــر نکــــردی کــــلانتر نیمشوی
بی چاپلوسی هـــم به مـــــقامی نمــــی رسی
بی چـــرخه گیری نـــوکر و چــــاکر نیمشوی
قانون و عــــدل پیشه کنی دوپـــــه میشوی
جـــایداد دار و مالــــک مـــــوتر نمیشوی
مفــت است شعـــارِ کار سپـــردن به اهل کار
جانــــــم از ایـــن دروغ و دَرَم کـــر نمیشوی
داری اگـــر صـــــفات و کمـــالات فوق را
بــــدبخت مثـــل خالـــــــقِ داور نمیشوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد وسیم مومند

محمد وسیم مومند د عبدالحکیم مومند زوی او میرزا سید کریم خان مومند لمسی دی، په ۱۳۴۵ لمریز کال د مرکزي بغلان دولسم سرک کې زېږېدلی دی.

مومند په ۱۳۵۰ لمریز کال په بغلان صنعتي لیسې کې لومړنۍ زده کړې پیل او د ۱۳٦۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو او د ټولنیزو علومو په څانګه کې یې د ازبکستان هېواد مرکز تاشکند کې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

د نن څخه شل کاله پخوا یې د هجرت په موده کې شاعرۍ ته مخه کړې چې اوس مهال د کلاسیک غزل په فورم اشعار لیکي.

په اوسني شاعرانو کې یې پیر محمد کاروان او پخواني شاعرانو کې یې حمید ماشوخېل او حمزه شینواری د خوښې وړ شاعران دي او په تصوفي شاعرانو کې د رحمان بابا کلک مینوال دی.

محمد وسیم مومند خپل ټاټوبي کې د ادب پالو سرلارویانو کې راځي او تل یې هڅه کړې تر څو خپل ځوان شاعران او ځوان نسل شاعري ته وهڅوي.

تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري او یوه شعري ټولګه یې د (واورینه) په نوم یې چاپ ته تیاره ده.

په ګران هېواد افغانستان کې تلپاتې سوله یې ستره هیله او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زمـا د ژونـــــد دې ښکلا ګانو ډېوې
ته لـږ زمـــا د زړه په کور کې تم شه
زمـــا د زړه نــه بــــــهر مه وزه ته
راته هم ننـګو هم په پيغور کې تم شه
ته هم ريدي نه هـــم سنځل شه راته
ته هم زما د سترګــــو تور کې تم شه
د منې ګل زمـــونږ د پيــغلو ښايست
درسره راوړه پــــدې لور کـــې تم شه
ګل د نارنــــج د ښـــاپېرو په څـــنو
ته دې اتڼــن په شــــرو شور کې تم شـه
زما د پېـــــغلې غرځنۍ په تــــــرپا
ته د فـــطرت به دغه زور کې تم شـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یاغي خـــــویونـــه دې په باز د تخـــیل رانیسم
تابه کړم رامـــــه په دانـــه د عاشـــــقۍ جانانه
ته شه او زه شـم سره دواړه د سپین غر په لورې
طبابت وکـړو د بیـــــمارې غرڅنـــــــۍ جانانه
تا به کړم مېره د خوبـــــانو که هېواد ته راشې
په دواړو لاســو به ســــــلام کړې جنکۍ جانانه
ستا د وجود خوله ده پـرخه، پرخـه، پرخه په ګل
هم دې عطرونه هم دې راز د زنــده ګۍ جانانه
خلک به عمر تــــــېروي د بادشاهـــــي په محل
دواړه خوشحال یـــــو په ژوندون د غریبۍ جانانه
چې تربګني کې د ســــپوږمۍ نه پاتې نشي ګلې
درته به جوړه کړم د ستـــــــــورو غاړه کۍ جانانه
مینه په سوله کې، ژوند سوله کې، جانان سوله کې
وسیم ته، ته یې هم درخـو هـــــم شیرینۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذکـر الله ملـنګ

ذکر الله ملنګ د مرحوم الحاج عبدالاحد زوی په ۱۳۵۰ لمریز کال کې د بغلان ولایت پلخمري ولسوالۍ د ساقي ملایانو کلي کې نړۍ ته سترګې غړولي دي، نوموړی په قوم عرب، په قبیله انصار دی او یوې دینداره او عالمې کورنۍ سره تړاو لري.
ملنګ خپلې لومړنۍ زده کړې د سیدجماالدین افغان ښونځي کې پیل؛ خو وروسته د کورنیو ناخوالو له امله هېواد څخه بهر مهاجر شو او پاتې ثانوی زده کړې یې په بېلابېلو دیني او خصوصي مدارسو کې په لوړه درجه بشپړې کړې، چې اوس لپاره د فوق بکلوریا سند په لاس لري.
ملنګ اوس مهال د افغان سید جماالدین په ثانوی ښونځۍ کې د ښوونکي په توګه دنده پرمخ وړي، چې تر څنګ یې یو ځایی جومات کې د امامت سپیڅلي وجیبه هم په غاړه لري.
ذکرالله ملنګ په ۱۳۸۰ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله په تصوفي، حماسي او داسې نورو ژانرونو کې اشعار لیکي.
د پښتو ادب ستر نامتو عبدالرحمان بابا یې د کلاسیک دورې او عبدالباري جهاني یې په معاصره دوره کې د خوښې شاعران بولي.
ذکرالله ملنګ د هېواد او خپل ټاټوبي(بغلان ولایت) په کچه تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې چې د نارنج ګل، کونړسیند، ریدي ګل، بلخ او کابل مشاعرو کې د بغلان ادب پالو څخه استازیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، یاده دې وي چې ملنګ د اشعارو ټولګه چاپ ته تیاره ده؛ خو د اقتصادي بې وسۍ له امله لا تر اوسه نه ده چاپ شوې.
د یووالي غږ اوچتول، ځوان نسل ښوونې او روزنې ته هڅول، په هېواد کې ډاډمنه سوله، آرامي او سوکالي یې ستره هیله او آرمان ګڼي.

کلام

په رڼا ورځ کې یو څو ستـــوري د آسمـــان لټوم
د رقیبانو په کـــــوڅه کې مــــې جانان لـــټوم
دا ستا په مینه کې رنګ شوی تردې ځـــایه یمه
د قافلو سره ملګری شـــــــوم کـــــنعـــان لټوم
چې سپېناوی یې لوی ښتن په ماشومـانو کوي
داسې دوسې داسې بندي داســــې زندان لټوم
ورزمه نېسم د آسمــــــــان لمنې نـــن سـبا کې
یو څو للمۍ مړاوو غـــــــوټېیو تـــه باران لټوم
نن مې هوډ کړی مخـامخ یې دروازې ټـــــکوم
د عملونو په هېنــــداره کې مې ځــــــــان لټوم
بیایې په تنده لهجه زوړند سترګو غلــي غـــــلي
د هر سایل خاموش ځواب ته مې وجـــدان لټوم
ملنګه بیـــا نیمـــه شپه کې دا ړانده توغـــندي
هر یو په جـــار وایي ســـاقي کې ملایـــان لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سولې نوم سره آشنا دې يمه
ستا د راتلو لاس په دعا دې يمه
خو کله ؟
هلته چې هر څوک خپل جېبونه ډک کړي
هلته چې هر څوک چور چپاو ته لاس کړي
هلته چې هر څوک حق نا حقه وبولي
هلته:
چې ظلم د ظالم ته عدالت ووايم
او پر مظلوم تېری انصاف وګڼم
بيا:
ستا راتلو ته ضرورت نه لرم
تور سر مې سپين شو پکې
زړګې مې شين شو ترينه
سولې منم:
چې ته راشې آرامي راولې
دلته او هلته سوکالي راولې
پس له خزانه پر موږ نوی پسرلی راولې
سولې چې راشې پيوستون به راشي
د هر مظلوم زړه ته سکون به راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و تاته نوی سباوون به راشي

بيا بدي نشته مؤسسې نشته دي

يو بل ته جوړې دسيسې نشته دي

چې يې ښکاره او پټې راکړې سرې پيسې نشته دي

ګټه مې نشته پکې :

زه او ته ډېر يو سره لرې سولې

ته آرامي راولې

زه ګډوډي خوښوم

ته د وحدت زيرى يې

زه ځانځاني خوښوم

ته خو پوهېږې ګرانې:

دا چې بې موره يمه

بې پلاره و وروره يمه

دا چې راغلی له کوم لوري يمه

دا خو منې چې د يتيم ګټه په څه شي کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

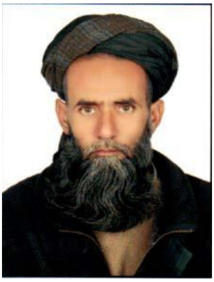

شکرالله خوشحال صافی

شکرالله خوشحال صافی د عبدالغني صافي زوی د ملاحسام الدین صافي لمسی دی، په ۱۳۵۱ لمریز کال د لړم میاشت په دولسمه نېټه د مرکزي بغلان د زاړه ښار د کابلیانو کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې زېږېدلی دی.
نوموړي خپلې لومړنۍ زده کړې د جمیعت ابو بورجا ښونځي کې پیل کړې، وروسته د ژوند ناخوالو سره لاس او ګرېوان شو چې د مهاجرت لاره یې خپله کړه، د مهاجرت په دوران کې یې د ښونځۍ دوره پای ته ورسوله او ورسره جوخت د الهی کلام د حفظ ستر نعمت یې هم په برخه شو.
خوشحال صافی په ۱۳۸۲لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې په دوه ژبو (پښتو او دري) صوفیانه، طنزي، حماسي، عشقي او انقلابي اشعار لیکي.
خو لا تراوسه کوم چاپ شوی کتاب نلري.
نوموړی د مسلمه امت لپاره تر ډېره امام پاتې شوی او ورسره یې ادبي مشاعرو او بهیرنو کې تل برخه اخیستې چې په خپلو غوره شعرونو یې د خلکو ادبي تنده خړوبه کړې ده. او نوم یې په روښانه توګه ثابت ساتلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

معلم د جامعې غمخور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم مو کلي ته رڼا راولي

معلم مو زړونو ته برېښنا راولي

معلم دی دغه چې تیارې ورکوي

محبت مینه او صفا راولي

دا د معلم د علم شور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم ریښتنی، ښکلی ځوان دی

معلم سبب زموږ د عرفان دی

معلم بهتر له هر انسان دی

معلم تل هر چا لره ګران دی

معلم زموږ د سترګو تور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

معلم چې موږ لره تعلیم راکوي

زده کړه د فن او هم د دین راکوي

نجات له لارې د ضالین راکوي

په ښو افعالو آفرین راکوي

پرمختګ هم د معلم زور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم څراغ د هر يو کور دی
دا خو معلم دی ډېر حکمت چې لري
په درس جهان کې ښه عزت چه لري
سولې و امنيت سره شفقت چې لري
تل ورکول د جهالت چې لري
معلم په حق زموږ غخمور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم غمخوار زموږ په رښتيا دی
علم زده کړې ترې هر چا دی
قدر يې د هر چا نه بالا دی
وړ د رحمت د کبريا دی
د هر ټپي د زړه ټکور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم طبيب دی ښه دوا لري
د جهل درد لره شفا لري
مرام مدام د رب رضا لري
پټۍ د هر زخم ناسور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم رهبر په دوو جهانو دی
صفت يې کړی عالمانو دی
قدر يې کړی زموږ لويانو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مو کوچنی هم مو ځوانانو دی

خوشحاله جهل لوی پېغور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

***

همېشه له مینــــې مینـــــه پیدا کېږي

پــت عزت واړه له دینـــــــه پیدا کېږي

چا لېدلي چې په زهــــرو کې شـــفا وي

نیک عمل له ښه سړینــــه پـــیدا کېږي

که څـوک غواړي پرمختـــــــک په دنیا

پرمختــــــګ له یووالـــي نـه پیدا کېږي

که څوک غواړي صفا یې رسم و رواج کې

د پاک اسلام بیــــوګرافي نه پیدا کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالروف وافی

عبدالروف وافی فرزند مرحوم صوفی عبدالرزاق و نوه میرزا بای میباشد. که در سال ۱۳۵۴ هـ.ش در یک خانواده علم پرور دیده به جهان گشود.

نامبرده به تعقیب دروس دینی پرداخته و علوم عصری را نیاموخته است.

استاد وافی با توجه به شوق و علاقه یی که به مطالعه اشعار داشت خود نیز در سال ۱۳۸۵ هـ .ش به سرودن شعر رو آورد و در قالب های غزل، دوبیتی و رباعی اشعار ناب میسراید.

عبدالرزاق فانی، عبدالقهار فانی و عبدالعفیف باختری از شاعران مورد علاقه وافی میباشد.

وافی در انجمن های ادبی و مشاعره یی مطرح در سطح زاده گاه خود و بیرون از ولایت اشتراک ورزیده و از جمله شاعران مطرح در سطح بغلان مرکزی میباشد، که تا الحال دو جلد اثر مجموعی شعری اش آماده چاپ بوده و عنقریب بدسترس خوانندگان گرامی قرار خواهد گرفت.

اتحاد، اتفاق و مسلمان زیستن جامعه و جوانان اسلامی از آرمان های بزرگ استاد وافی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

یک عمر بوده وافیی بغـــلان تان رفیق
با ســـوژه های غمزده مهمان تان رفیق
چیزی نبوده شعر من و ســـــوژهای من
جز کوله بار اشـــک به چشمـان تان رفیق
یعنی تمام عمر سر غـــم بوده ایم و بس
افـــــزوده ام به درد فـــراوان تان رفیق
با تیغ شعر یاسی کـه دارد به دست خود
کوبیده ام به سینـــه بریـــان تان رفیق
با این مچاله های پـــر از درد و رنج وغم
پاشیده ام خزانـــه ای اذهـــان تان رفیق
باری نکـــرده ام بـــه نخ چامـــه امید
قصد رفـوی چـــاک گـریبـــان تان رفیق
جز شعر غـــم نمیشـود انشـــا به راحتی
از شاعر ستـــم کـــش دوران تـــان رفیق

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا در آغــوش خیــالات تو مـن گم میـشوم
مثل دریای پر از شــــور تــلاطـم مـیشوم
تا که در یک گوشه تنــها میشوم با یادهات
فارغ از برنامه های پـوچ مـــــــردم میشوم
باورم کن بی رخت در شهر یا در کشت زار
وارد گـــودال ســــوزان جهنــــم میشوم
بی تو خاموشم بی شعــــرم تندیســـم ولی
باتو پــــر از شورو شعـــــر و ترنم میشـــوم
تا نگاهی با ســـلام مستعار از کنج چشــــم
میکنی استــاده ســـر تا پا علیکم مـــیشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

احسان الله درویش

احسان الله درویش د عبدالله زوی او د مرحوم حاجي ګلخان لمسی دی. په ۱۳۵۵ لمریز کال د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ کې په یوه دینداره او علم دوسته کورنۍ کې زېږېدلی دی.

درویش په ۱۳٦۸ لمریز کال د پېښور ښار په ښونځیو کې خپل لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د اسلام آباد ښار یو ځایی ښونځۍ څخه د فراغت لیک ترلاسه کړ. او ۱۳۸۲ تر ۱۳۸٦ کال پورې یې د پاکستان هېواد اسلامي پوهنتون د اقتصاد او کمپیوټر څانګو کې لوړې زده کړې ترسره کړې. چې خوا کې سپورټي فعالیتونه هم کول او پخپله یې د تکواند ځانګه کې استاد پاتې شوی دی.

د حمزه بابا د غزل لوست او اغېز اړ کړ، چې درویش هم شاعري ته مخه کړي او په ۱۳۷۷ کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، چې اوسمهال غزلونه او ګڼ شمېر حماسي او اصلاحي شعرونه لیکي.

درویش دراني او حمزه بابا یې تر ټولو د خوښې شاعران دي.

احسان الله درویش خپل ټاټوبي (بغلان) کې نامتو او د هېواد په کچه له تکړه ادب پالو څخه شمېرل کېږي، چې په حماسي او انقلابي مرۍ یې ځانته خورا ډېر مېنوال موندلي دي او تل یې ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخیستې او د بنسټیز کیدو هڅې هم ورڅخه ندي سپمولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړی تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري خو د اشعارو لکه: ستا يمه زه، د کاڼو ور،د ازغو گرېوان،طالبه گرانه او گڼ نور کتابونه يې چې څه د پاسه لس ټوکو ته رسېږي چاپ ته تيار دي.

ولس ته کار کول، د پښتنو يووالي او ځوان نسل ته هراړخيزې زده کړې يې لوی آرمان او ستره هيله ده.

کــلام

هر سـوال ته يې کولې چې ځواب خبرې
ازغـي سره چې وکړلې گـــلاب خبرې
نن زما د زړه حــرم کې له عـــادته مخالف يې
کــېدلې د ثــــوابو عــــذاب خبرې
له اوره د ښــــکلا ځکه مېــــلونه لــرې گرځم
ځېگر مې اورېدلي دې کــباب کبـــاب خبرې
اخ بيـــا د تخيل حـــورو تر هــغه ځايه بوتلم
د حـــسن انتهاء وکړې کــتاب کتـاب خبرې
په شوکه کې به څنگه مرغاوۍ زړه ترينه ساتم
چې برند نظر د يار کوي عقاب عـــقاب خبرې
زما يې تلــوسه لا د لوستـــــلو کړله ځـــــوانه
د مخ قرآن دې وکړې چې حجاب حجاب خبرې
موجونه به ياغي باغـي درويــــــشه راڅوندي کا
د اوښکو تسلسل مې کړې درياب درياب خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په تاخت و تاز کې تیر شولــې هلمنده زما ژونده
غلیــم ته ګورستان شولـــې مــــیونده زما ژونده
له هیـلو ځنې لوی یو کتابتون دی میراث پرېښود
آرمـان کې ځوانیمرګ لوی شولې ژونده زما ژونده
د هجر ناکردي چې مې پر زړه بانــدې کړې تېرې
د زهـرو له ترخـو ډک شولـــــې خـونده زما ژونده
د لـرې او د برې په واده کــې چــې شاهـــــــد وم
ټوټـه ټوټه یوځـــــای شـولې پیــــــونده زما ژونده
شـي څانګه چې ګلـــــونو ته تر ځمکې پورې ټيټه
چې ستــــــونزو ته تکــیه شولې مړونده زما ژونـده
نیک فال باندې تصمـــــیم د فلک څه نیسې پخپله
نیکبخته سرګردانــــــــه شــــولې ژرنده زما ژونده
شوې سپينې تورې ټولې د تـــقدير ورباندې تېرې
د دوه ژامو ترمينځه شولې شخـــــــونده زما ژونده
درویش دې سل کلن هجر د زړه په ځمــکه تېر کړ
د زغم او غم سمبول شولې ډېـــــــورنده زما ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـريالی مـشتاق

محمد صابر مشهور به بريالی مشتاق فرزند محمد طاهر و نوه محمد موسی بوده که در سال ۱۳۵۵هـ. ش در بغلان مرکزی ولايت بغلان از عدم پا به هستی نهاد.

مشتاق در سال ۱۳۶۵ هـ. ش وارد ليسه عالی بغلان مرکزی شد و در سال ۱۳۷۷هـ.ش از ليسه مذکور موفقانه فارغ گرديد. که روزگار تا اين دم برايش اجازه تحصيلات عالی نداده است.

مشتاق با شوق وعلاقه که نسبت به ادب و اشعار داشت در سال ۱۳۸۵ هـ.ش خود نيز به شاعری رو آورد و در فورم غزل به دو زبان ملی کشور(پشتو و دری) شعر ميسرايد.

مشتاق اغلباً در انجمن های ادبی و جريانات فرهنگی در سطح زاد گاه خود اشتراک ميورزد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

آئین در نگـــــاه تو ام دیـن میشود
برگشت ناپـــــذیر چو آئـین میشود
آشفتگی حــــــال من و درد روزگار
با یک سلام مفت تو تسکین میشود
در پرتو زیبائی اشــــعار دل کشت
احساسم از خیال تو تمکین میشود

***

الله دې گل کړه خو چې عمر دې د گــله مشه
چنار ځواني دې هم تل پاتې شــه بــــــدله مشه
مونږه ســـاده یو په ساده ژبـــه ســــاینه کوو
ټوله دنیا دې ستـا ښایست ســره هېڅکله مشه
اجل دې شــل شي چــې تر تا پورې رسېـږي کله
مرگي دې ومــري چې مې مینه ځوانیمرگه مشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالـکریم جـاوید

عبدالکریم جاوید فرزند محمد قاسم نوه خیرالله میباشد. وی که از قبیله ناصری بوده در سال ۱۳٦۰هـ.ش در ولایت کابل دیده به جهان گشود.
جاوید جوان پرتلاش در سطح بغلان مرکزی شمرده میشود، الی سطح فوق بکلوریا تعلیم نموده است.
نسبت شوق و علاقه که به شعر و ادب داشته در سال ۱۳۸۷هـ.ش به سرایش شعر رو آورده است. و در قالب های شعری غزل، رباعی، دوبیتی، مخمس و سپید شعر می سراید.
بیدل دهلوی، حافظ شیرازی، مولانا جلال الدین محمد بلخی و علامه اقبال لاهوری از شاعران دلخواه ومورد پسند وی میباشد.
عبدالکریم جاوید در انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی بطور مداوم اشـتراک ورزیده و از جمله سر آهنگان این مرز و بــوم در همایش های ادبی و فرهنگی به حســاب میرود. اثر آمـاده به چـاپ تحــت نــام (چکیده های اشک) داشته که عنقریب به دسترس تشنه گان ادب قرار خواهد گرفت.
آرامی کشور و زندگی مملو از علم و عرفان از آرزو های والای موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

عشق در اندیشه ام پهلو نـــــدارد بعــد از این
زنده گی ام هیچ رنگ و بو ندارد بعـــــد از این
می روی از دهکـــــده شوق سفـــــر تا مـــیکنی
عاشق بدبخـــــــت تو دلجو ندارد بعـــد از این
چار سو تاریک تر از شب به چشمـــم می رسد
دیــــده ام با روشنایی خو ندارد بعـــــد از این
اینکه رُخ از مـــن گـــرفتی و رهایـــم کرده ای
خاطرات قلـــــب من از تو ندارد بعــد از ایــن
بی تو و بی هیچ رنگی عشــــق حتا بــی صــدا
می رسد مرگی که سمت و سو ندارد بعد از این

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سر تا سری دیار مرا غـــــم سر غـــــم است
هر روز روز کشتـن و هر لـحظه ماتـــم است
آهسته تر قـــــدم بگــــذار ای عـــــزیز دل
اینجا مزار شبنـــم و گل های مریـــم است
ما جمله مرده ایم و به خود گریه مـــی کنیم
هر سینه زخم خورده و هر دیده پرنـــم است
می خفته و تو خفته و این شهر خفتـــه است
دیگر میـــــان ما چه نشانی ز آدم اســـت؟
اینجا بهشت نیست نه سودای جـــنت است
سوزند ما به رسمی، که اینجا جهـــــنم است
آری! که نوک خامه یی مـــن گریه مـــــی کند
از بـــس که شان غیرت و مردیی ما کـــم است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـسم الله شـریفی

بسم الله شریفی فرزند حاجی محمد شریف نوه استاد میرزا میباشد. وی در سال ١٣٦٣هـ.ش در یک خانواده متدین و دیندوست چشم به جهان گشود، آیام کودکی خویش را در دیار آبایی خود (بغلان مرکزی) گذارنیده است.

شریفی نخستین قدم در عرصه علم را در سال ١٣٧٠هـ. ش برداشت و شامل در یکی از مکاتب بغلان مرکزی گردید، که در سال ١٣٨۴هـ.ش موفقانه از مکتب لیسه عالی بغلان مرکزی سند فراغت بدست آورد. جوان پرتلاش بعد از سپری نمودن آزمون کانکور در سال ١٣٨٦هـ.ش به رشته دلخواه خویش پوهنځی شرعیات پوهنتون ولایت بلخ شهر مزارشریف راه یافت، و در اواخر سال ١٣٨٨هـ.ش مدرک لیسانس را از رشته مذکور بدست گرفت. شریفی با توجه به علاقه که نسبت به دین و علم داشت راه خود را پیموده و در فرا راه سفر علمی اش در بخش حقوق بین المللی سند ماستری را حاصل کرد.

شریفی در اجتماع زندگانی عشق به شعر و ادب داشت و متاثر از آبیات بزرگان ادب بود، فرجام خود نیز در ١٣٨٣هـ.ش آغاز به شاعری کرد. نامبرده در قالب های مختلف همچو غزل، دوبتی، رباعی، سپیده، غزل و مثنوی اشعار میسراید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف مشتاق شاعران جوان محتوا محور بوده و به بزرگان شعر و ادب احترام خاصی دارد همه را گوهر ادبیات سخن میداند.

مذکور یک تن از مخلصین علم و ادب در سطح بغلان مرکزی پنداشته میشود. همواره کوشیده است تا برای نسل جوان فرصت های علمی و فرهنگی را مهیا سازد. چاپ و نشر اخبار (هفته نامه عقاب، سبزمنش و سایت خبرگزاری عقاب) مشمول فعالیت های فرهنگی اش بوده. آقای شریفی در انجمن ها و برنامه های بزرگ فرهنگی به سطح کشور و خارج از کشور همچو کشور های تاجکستان و ایران اشتراک ورزیده است.

شریفی تا الحال ۱۴ جلد کتاب به چاپ رسیده و ۱۵ جلد اثر به چاپ نرسیده در کار نامه دارد.

اخوت اسلامی در پرتو ارزشهای پذیرفته شده فرهنگی و تمدن از آرزو های بزرگ بسم الله شریفی میباشد.

بوسه باران

با غزل چـشمان مستت بـوسه باران می کنم

از مخمس تا رباعی را هــــــزاران می کنم

از مســــــدس می نوازم تارِ مــــــژگان ترا

بال پـــــرواز دوبـــیتی را چراغان می کنم

از قصیده، تا سپیــــده به هـــزاران مثنوی

در خیال خاطر تو چشمه ســــــاران می کنم

می سرایم صد ترانه تا که آیـــی در بــــرم

با حضورت فصل زردم را بـــــهاران می کنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

گشته ای رنگین کمــان آسمــــــان شعــــر من

هی! به پیش خاطرت خود را نمایان مــــی کنم

بغلان(شهر بلورین)

تابــنده و روشنگر دل ها شـــده بغلان

خـورشید صفت گشته و زیبا شده بغلان

امواجِ پـر از شور و نــــگاه های دلاویز

گل واژۀ رنگین غـــــزل ها شده بغلان

این شهر قتیبه ست، همان پیر خردمند

زیبنــــده ی تاریخ و مـــعلا شده بغلان

این شهر پر از خون و پر از نعره ی تکبیر

گلگون ترین مهـد شــــهدا شده بغلان

این دشت پر از مهر و خروش گاه مجاهد

یک کاخ بلــــندی، به دنیــا شده بغلان

این مرکز ایــــثار و فـــداکاری و همت

چون جام صداقت مصـــــفا شده بغلان

یاران سخنور و عزیزان پـــر از عـــشق

این شهر بلورین مســـما شــــده بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـوريالـی تـوخـی

تـوريالی توخی د محمد نواب توخی زوی د بازمحمد توخی لمسی دی او په ۱۳۶۳لمريز کال د مرکزي بغلان په يوه ادب پاله کورنۍ کې فاني نړۍ ته راغی.

توريالی توخی تر دولسم ټولګي پورې زده کړې ترسره کړې، خو د ژوند ناخوالو يې د لوړو زده کړو آرمان لاتر اوسه پوره نکړ.

په ۱۳۹۳ لمريز کال کې يی شاعرۍ ته مخه کړې، نوموړی د غزل په بڼه اشعار وايي، چې په وينا يې تر دې دمه يې (۳۰۰) غزولونه ليکلي. د توخي ټول ځوان او کلاسيکه شاعران خوښ دي؛ خو حمزه بابا يی تر ټولو د خوښې شاعر دی.

توريالی توخی په فرهنګي خوځښتونو او ادبي مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د سترګو دښته دې په شنه قلم زرغونه ښکاري
ورسره سره ســـره اننګې دې تل رنګينه ښکاري
بانه دې غشې پــه زړګې داسې ويشتل کړي ياره
بل په ښکلي مخ دې سره او شنه خالونه ښکاري
يا ته ښايسته يې يا سنـګار خو په هډۍ ليلام ده
څومره شغلې ستا دې بنــګړو او لاسونه ښکاري
ظالمـــې دومره سنــــګار مکـــړه تباهي جوړوي
چې ستا په غاړه کې تيــاره ماښام هارونه ښکاري
ځينـــې خوشال ځينې خـــفه خپلو خويونو ځينې
دا ستا په سترګو کې يو بـــــل ډول رازونه ښکاري
توخي کوه صبر لمر له لـــــــوړو غـــــــرو پناه شي
هغه وه ښکلې چې رڼـــــا يې په کورونـــو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا دې هجران له کلي کـــډه بـــارومه ځمه
يو چېـــرته لرې زه جـونـــګړه جـــوړومه ځمه

نور که هر چا راته د چم نامه په خوله واخيسته
ډېرې ښېـــرا به زه د زړه ورته کومـــه ځـــمه

هغه چې ما او تا به تل په کې خپـــل مخ کتلو
نن زه هغـــه هېنـــداره خپــــله مـــاتومه ځمه

د ژمې يخې ورځې شپې ټولـــې په ويښه ولاړې
اوس چې سپرلی شو زه تـرې غوټې بارومه ځمه

ډېرې ساده او دنـــګه ونه يـــې د کلــــي جنۍ
زه يې همـــدا مينه کتاب په مخ ليـــــکمه ځمه

آسمانه ته پـرې باندې ښکته کړه د رحم ځاځکې
زه تــــوريالی به په سـر خـاورې بادومـــه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز محمد راز

راز محمد راز د حاجي محمد زوی څلور لسيزې وړاندې د بغلان ولايت پلخمري ولسوالۍ د ډنډ غوري ساقي کلي يوې ديندارە شينوارې کورنۍ کې زيږېدلی دی.
په کال ۱۳٦۳ لمريز ګران هېواد کې د شوروي ښکيلاک په مهال جلا وطني ته مخه کړه او د مهاجرت په دوران کې په پاکستان هېواد کې يې خپلې لومړني او منځې زده کړې بشپړې کړې. او په ۱۳۸۴ لمريز کال کې هېواد تر راستنيدو وروسته يې د ټولنيزو علومو ځانګه کې خپلې لوړې زده کړې پای ته ورسولې.
راز په کال ۱۳۷۵لمريز کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله يې څه د پاسه ۱۰۰ نسخې اشعار ليکلي چې ډېرې د غزل په بڼه دي.
راز محمد راز په خپل کلي د ښوونکي دنده په غاړه لري او تر څنګ تل د بغلان ولايت په کچه، ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخيستې او همدارنګه په ۱۳۸۵لمريز کال کې د چونغر ادبي بهير غړی او وروسته يې د همدې کلتوري ټولنې مشر وټاکل شو. همدارنګه نوموړي ګڼو ولايتونو کې ادبي خوځښتونو سره نږدې اړيکې لري، تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو د شعرونو يوه ټولګه يې چاپ ته تياره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

راځئ چې سره کینو څو پســتې خبرې وکړو

د جنګ خبرې پرېږدو څو خوږې خبرې وکړو

دېرې سره راغونډې او قومـــونه سره یو کړو

قومونه سره یو کړو پر جـــــرګې خبرې وکړو

وسلې دلاسه واخلو جنګیـــالي غاړه غړی کړو

پخپلو کې راغونډ شو ښــې درنې خبرې وکړو

آ ه دود زموږ دکلي چې بــابـا راته پرېښودلی

پر هغه دود جرګه شو او پـــخې خبرې وکړو

پر هغه ژبه غونډ شو چې جرګه ده ځینې پاتې

پر لوړه سره کېنو پښتـــنې خبـــــرې وکړو

د راز د کلي هر زلمی همدا ارمـان پر زړه دی

چې بیا سره یو ځای او ښې اوږدې خبرې وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مــې په ساحــل کې د اوبـــو په انـــتظار کې دی

کـــله به پـــرې راشـــي د څپـــو په انتظـــار کې دی

کلـــه به لـــه غيبه ورته غږپ د وصـــال راوړي څوک

بس هغه ســـاعت هغـو شېبـــو په انـــتظار کې دی

سـوزي په سکـروټو د هـجران په ســرو لمبــو بانــدې

اور وربانـــدې بـل دی د غـوټو په انـــتظار کــې دی

پرېږدئ چې د غم او اندېښنو درياب يې ډوب کاندي

نور نو ځنکدن ته د ورتلـــو په انتــــــظار کـــې دی

راز د سمنــــــدر څـــــپو آن تـــل ته رســــــولی دی

لاهم هر خوا ګوري د وېـــــستو په انتــــظار کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

احـمد شـاه پـاځـون

احمدشاه پاځون د امرالدین زوی او دین محمد لمسی دی په ۱۳٦٥ لمریز کال د هلمند ولایت په مرکز لښکر ګاه ښار یوې دینداره او متدینې کورنۍ کې زېږېدلی دی.
پاځون لومړني زده کړې د کور څخه راپیل کړې، ورپسې د جومات لاره یې ونیوله د زده کړو بهیر یې همداسې روان وه، چې وروسته یې جلا وطني سره مخ شو او په دوام یې د شهید انور خان لېسې کې د ښونځي دوره بشپړه کړه، د ښونځي پای سره جوخت یې د اراکوزیا خصوصي پوهنتون د حقوقو او سیاسي علومو پوهنځي کې لوړې زده کړې پیل او په ۱۳۹۷ لمریزکال کې یې بشپړې کړې.
پاځون ۱۳۸۲ لمریز کال کې شعر سره د ځانګړې ذوق همدارنګه د عبدالباري جهاني او درویش دراني د کلام سیوري څخه اغېزمنېدل یې خپل د شاعري پیلامه بولي، چې اوس مهال غزل، رباعی، لنډي کیسې، لنډې ادبي ټوټي او ګڼ نور ګټور مطالب لیکي.
احسان الله درمل، ممتاز اورکرزی، شهنواز باقر او ګڼ شمیر نور پښتانه شاعران یې خپل د خوښې شاعران په ګوته کوئ.
پاځون د ځانګړې ذکاوت او لوړ استعداد په لرلو سره ادب ته د چوپړ تکل لري او غواړي خپل پښتانه د ادب له اړخه پیاوړتیا ته ژمن کړي. پاځون لسو کلونو راهیسې د لښکر ګاه ښار په بېلابېلو ځانګو، ادبي خوځښتونو او راډیوي خپرونو کې د ادب په چوپړتیا بوخت دی، چې تر دا مهاله یې ګڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر کتابونه ليکي او ژباړلي دي، چې په وينا يې ياد بهير به همداسې روان وي.
د ښه حکومت او آمن هېواد درلودل همدارنګه مصؤن چاپېريال کې خلکو ته د زړه له تله خدمت کول د احمد شاه پاڅون تر ټولو ستره هيله ده.

کلام

ته دعــا کوه يو دنـګ پاڅــون به راسي
ستا د مينې يو مـلنګ پاڅــون به راسي
ته يې زلفو او يـا زنې ته نــــــړدې کړه
لکه خال، لکه لــــونګ پاڅـون به راسي
يا د تورو په ميـدان کې پســـــې ګوره
يا بنګړو ته ورکه شرنګ پاڅون به راسي
لکه تکه سپينـــــه ســــوله را رهې شه
لکه جنګ داسې بدرنګ پاڅون به راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ددې کلــي ددې ښــــار را مــعلومېږي

ځــوانه ته هــم د چــا يـار را مــــعلومېږي

پــه زړو جــامو کــې وتــی یې لـــــه کوره

په دې لــوی هستي کې خوار رامعلومېږي

دا چې تــلل او کړيدل دې په حساب دی

د چـــــا لاس کــې ګرفتـــار را معلومېږي

خپـل ميـده ګامونه شمېـــري بيا روان سې

بيــا يو چـــاته انتـــــظار را معــلومېږي

د مورکۍ د پستې غېږې خوب دې هير کړ

نن د ژونــد څخه بېـــزار را مــــعلومېږي

دا چې خــړ څادر دې تاو دی لـــه وجوده

ګــــرانه تــه پـه بمــو بار را مـــــعلومېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـحمد عـوض نـومـيال

محمد عوض نوميال د محمد مومن احمدزي زوی او نسم خان احمدزي لمسی دی په ۱۳٦٦ لمريز کال د مهاجرت په بهير کې د پاکستان هېواد هريپور نومې سيمې کې زېږېدلی او په ختهٔ ټغر احمدزی دی.

نوميال د ژوند تاوده ساړه ډېر تېر کړي دي چې هېواد ته د راستنېدو سره يې لومړنې زده کړې په ۱۳۷۳ لمريز کال د شهيد حبيب الله خان په لومړنۍ ښونځي کې پيل او په ۱۳۸۷ لمريز کال د نوی بغلان عالی ليسې کې يې د ښونځي دوره بشپړه کړه.

نوموړي ښونځي دورې څخه وروسته بغلان زده کونکو په روزنه بوخت شو او بالاخره په ۱۳۹۴ لمريز کال د کابل ولايت کاردان پوهنتون کې لوړې زده کړې پيل او په ۱۳۹۷ لمريز کال کې يې د فراغت پاڼه په لاس واخېسته.

نوميال وايې چې ښونځي دورې څخه به يې په ډېره ټيټه کچه اشعار ليکل او ښونکي يې استاد زينت الله ورسره مرسته کوله؛ خو اوس مهال نوموړي د بغلان يو تکړه شاعرانو څخه بلل کېږي، چې په حماسي او انتقادي انداز کې غزلونه او نظمونه ليکي همدارنګه استاد د نثر په ليکلو کې هم لوړ مهارت لري او په دا ځانګه کې يې ګڼ شمېر نثرونه ليکي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانو شاعرانو کې سميع الله تړون او په کلاسيک شاعرانو کې يې خوشحال خان خټک د خوښې شاعران دي، نوميال خپل ټاټوبي کې ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ګډون کوي او تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو تمه ده چې نژدې راتلونکې کې به چاپي اثر د لوستونکو مخ ته کېږدي.

د حق ليکنه يې ستره موخه او په هېواد کې د وينا اصل په عمل بدلول يې لويه هيله ده.

کلام

د سپيـــن ځـلانده لمر په شـــان رڼا به راولو
د حق سپېـــځلې غيـــږ کې روڼ سبـــا به راولو
زمونږ د تورې شـرنګ به د افق له څوکو واورې
يو ځل بيـــا د مجنون غيـــږ ته ليـــلا به راولو
د خولې زاهده بس کړه نور ګواښونه راته مکړه
و دا هســـې متقيـــانو تــــه تقـــوا به راولو
مونـــږ بــډې راوهلــي دي آرام نه پېـــــژنو
بيا ســـوله دې فضـــا ته په نځـــا به راولو
دا تل مـــې چې مزل په ترږمو کې وو روان وم
دا د نيــــمې شپې ډېـــوې ته و بورا به راولو
فضــــا به د وحشــــت تورو بادونونه صفا کړو
شمـال به يې د ګهيـــځ ځينــــې وږيا به راولو
نو مـل به راسره د ژوندون لاره کې نوميال وي
اتـــل د زمـــانې نــــــن په رښتــــيا به راولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې خـپل مې تنګوي نو د بل چا نه څه ګيله ده
لمسـی چې شـو بې لارې د بـابا نه څه ګيله ده
خواص بيـا د نســـلونو د نيکه په طرف درومي
نيکـــه دې ګوډاګی وو ګرانه تا نه څه ګيله ده
منبـر مو د جمـــات له ډېر تبليغه سترې شوی
چې ته په لاره نـــه شوې د مـــلا نه څه ګيله ده
مجنون چې د ليـلا آرمان تر ګـــــوره پورې ويوړ
جـــــفا چې شولـه عـــامه د وفا نه څه ګيله ده
تقـــدير د کائيـــــــناتو د الله پـــــه اراده ده
چې نن راځينې درومـــي د سبـــا نه څه ګيله ده
قاضي پـه محکمه کې چې د غـلا په تور ولاړ وي
خاونـــده د بې عقـله سړي غـــــلا نه څه ګيله ده
نـــن برم د مشـــــرانو د کشـــرانو ســـره نشته
هوښيار چې پرتوګ باسي بې حيا نه څه ګيله ده
دستــور د زمـــــانې خو نن رښتيا چې بـدل شوی
چې چـرګه هـــګۍ نکړي د سنــــډا څه ګيله ده
نـن کـور په کـور اورونـه د نفـــاق هســې بلېږي
چې ورور مو لاس ترې د امريکـــا نه څه ګيله ده
محفـــل وي د واده واړه مشـــران پکـې ګـــډېږي
په نوم د پارلمـان داسې شعـــــــار نه څه ګيله ده
چې آس په منــــډوي کې د وزې په بيعـــه پلوري
نوميالـه دا د وخت داسې ســـودا نه څه ګيله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

قـاري شېـرعلـي لکـڼوال

شېرعلي لکڼوال د عبدالواحد زوی د صوفی لمسی په ١٣٦٦المریزکال کې د کندوز ولایت د خان آباد ولسوالۍ د آقتاش کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې دې هستۍ ته سترګې غړولي دي.

نوموړی په ١٣٧٥المریز کال ښوونځۍ کې شامل شو، او په خپل خدای بخښلي استعداد یې په ١٣٨۴المریز کال کې ښوونځۍ دوره بشپړه کړه. وروسته یې خپل د کلي جوماتونو او ګڼو مدرسو کې د نهه کالو مودې لپاره دیني زده کړې ترسره کړې، لکڼوال په ١٣٩٢المریزکال کې د مرکزي بغلان دارالمعلمین کې نیمه لوړې زده کړې پیل او په کال ١٣٩۴کې یې بشپړې کړې.

شېرعلي لکڼوال په ١٣٨۵المریز کال کې شاعري ته مخه کړه، چې صوفیانه اشعار به یې لیکل، چې اوس هم پرې پایي. نوموړی د مرکزي بغلان او ولایت په کچه د نوموتو نعت خوانانو سر کې راځۍ، چې ترنم یی د زړه بړاسونه ماتوي.

کلاسیک شاعرانو کې یې رحمان بابا او حمزه بابا د خوښې شاعران دي.

شېر علي لکڼوال د یو ادب پال ځوان په توګه تل په کور دننه او ولایت څخه بهر ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې، چې په خپل خواږه ترنم یی ادبي بنډارونه لا پسې خوندور کړي دي.

سوله ،آرامي،د شرعي نظام پایښت، د مسلمه امت بریا او یووالي او د اسلام پرمختګ خپل ستر آرمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت شريف

يم گنـــــاهگاره ته خپـل در ته مې منــې او کنه
پاکه رســـوله شفاعـــــت به مې کـــوې او کنه
يم گنهکار په گنـــــاهو کې لتـــاړ شـــــوی يمه
پــروت ببر ســــر په ډېرانو کې کبـــاړ شوی يمه
درزمه تاله چې په خواکې مې پـــــرېږدې او کنه
يم گناهگاره ته خپـــــل در ته مې منـــې او کنه
هوا هـــــوس چـــې د غفلت په خوبو وړی يــمه
نفــس شيطان ميـــرڅمن بند په بند تړلـی يمه
توبه اوبـــــاسم شي به مـــــاتې زولنـې او کنه
يم گناهگاره ته خپـــــل در ته مـــې منې او کنه
کله چې گـــــرانه مـــــدينې منـــورې ته درشم
ستا د وصـــــــال لپاره ښکلې نظـــارې ته درشم
هــلته به ما کړې جاروکښ د خپل روضې او کنه
يـم گنـــاهگاره ته خپـــل در ته مې منې او کنه
د زړه سکون مې شنې روضې ته په کتوکې رازئ
ستا شيـن گنبد او منـــــارې ته په کتوکې رازئ
ما لکنـــــوال به کړې ملنـــگ د دروازې او کنه
يم گناهگاره ته خپـــــل در تــــه مې منې او کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بيلتون دې يم خوړلـی اورکې سوزم د هـــجران
په زړه مــــې راوربــړي محـــــمد آخـر زمان
کوهي د زنخـــدان کې دی لويدلـــی يم له سره
يوسف کنعانې غـــــوندې اخـــــته يمه په سره
دا ستا دې جدايـي طاقت می نشته په هيڅ شان
بيلتون دې يم خـوړلی اورکــــې سوزم د هجران
په ورځ کـــې د جـــزا يـــم په ګناه داغي داغي
محبـــوبه رحم وکړه خـــبر دی ستايم امتـــي
هيڅ بلـه چاره نـشته په ګـــــناه يم پښــېـــمان
بيلتون دې بــم خوړلی اورکې سوزم د هـــجران
په ورځ کې د مــــحشر به کوي زمونږه شفاعت
مرام لرم آرزو حبـــــــيبه ستـــا د شـــــــفقت
ډېر سخت سوال ځواب دې هم شته تله د ميزان
بيلتون دې يم خوړلــــــی اورکې سوزم د هجران
در اومې غـواړه ربــــــــــه درته ډېر يم خجالت
لت پت ربـه ګنـــــــــاه کـــې يمه تاته ملامت
ما عفوه کړه دوسيه مــــې ډکه شوې له عصيان
بيلتون دې يم خــــــوړلی اور کې سوزم د هجران
که څه هم ستا په مــــــينه کې ما بولي دهشتګرد
زما عـــزم پولادي دي لکنــــوال نه يم نامـــــرد
که ســـر او تـــن مې لاړ شي يو مـــې مهر يو پيمان
بيلتون دې يم خوړلــی اورکې ســــــوزم د هجران

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبـیح الله نـوري سلېمانخېل

ذبیح الله نوري سلېمانخېل د ارواښاد استاد نور الله نوري سلېمانخېل او د حاجی خان لمسی دی په ۱۳٦۷ لمریز کال پاکستان هېواد کې سترگې نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی لومړۍ زده کړې پخپل پلرني ټاټوبي (بغلان قیصرخېلو کلي) کې پیل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالي لېسې څخه په لوړه درجه فارغ شو.

سلېمانخېل په ۱۳۹۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان د کرهنې او وترنرۍ انستېټوت د اگرانومۍ په څانگه کې خپلې نیمه زده کړې بشپړې کړې.

نوري سلېمانخېل په ۱۳۸۵لمریز کال کې شاعري پیل کړه، چې پلار یې ورسره یاد بهیر کې خورا ډېره مرسته کړې. عبدالرحمان بابا، خوشحال خان خټک، احمد شاه بابا، اکرام الدین او مفتون یې د خوښې شاعران دي. په خپله هم د غزل په فورم کې ټولنیز او اخلاقي اشعار لیکي؛ خو لا تر دې دمه کوم چاپي اثر نلري.

نوموړی تل ادبي بهیرونو او مشاعرو کې ونډه اخیستې او ادب پالنه کې یې رغنده رول لوبولی دی.

په گران هېواد کې دایمي سوله راتلل او د هېواد ټولو وگړو ته د تعلیم او حقوقو رسېدل د ذبیح الله نوري سلېمانخېل لوړه هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناکام په مینه کې

څه چــــې راغلـــــي وي ازل کې بدلــــــېدلی نــشي
څه چې لیکلـــي وي تقــــدیر کې پاکېـــــــدلی نشي
بس دا غم به ګالی چې نه یې سـر او نه یې بر معـلوم دی
زړګي کـــې بې له دینــــه بـــل غــم ځــاېدلی نشي
نورې یې لنــدې دي د ژونــد شپـــبې پدې هېواد کې
ســـوی پــــه اور زړګی په اور کــې اوســـېدلی نشي
کــــډه یې بارده له دې ښــــار نه ځــي یو بل مـالت ته
د یــــوه شــــوم لپـــاره ټول ښـــار ســــوزېدلی نشي
تللی په فکر بـس د خیـــــال څپـــــــې یې نه خوځوي
بې له توپانه دا څپې هـــــم خوځېــــــدلی نـــــشي
چمن کې واړه بلبلان دي انــــــتظار له وختــــــــــه!
د ګـــلابي ګل ولې خدایــــــه سپـــــړېدلی نشــــي
عـــــجیبه وخت شو د هر چا زړونه له مینې ډک شــول
د مــــــعصوم زړه مـــــینه هېڅ زړه کې ځایدلی نشي
ناکام په مینه کې به څنـــــګه تـــسل زړه ته ورکړي
بغیر بې یاره دې دنــــــــیا کې ګرځېــــدلی نشي
ذبیح الله وایي مېلمه شي مــــرګی دا بــــــه ښه وي
په ژونــدانه له خپل جانــــان نه بېلېــــــــدلی نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(غم دې راته پاتې ده په ګټه کې)

زه دې یم د پاکې مینــې لــــټه کې
ما ســــره یــاري وکړه په پـــــټه کې
ژوند باندې باور نشته پردېــس به شم
بیا به ګـرځې یاره پــــورته ښکـــته کې
ستا یاري انګــــار ده هـم سکــروټه ده
ما ډېر خوند لیـدلی دی ســکروټه کې
خدای دې هدایت ورته د ښـکلي کړي
څوک چې ریبــــاري کوي غلطـــــه کې
ډېرو دا منلې په یو چا باندې مین یې ته
ځکه د ملا تعویذ تړلی دې په مــټه کې
ځکه ذبیــح الله نوري خوشـــــاله دی
غـــم دې ورته پــاتې دی په ګــــټه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفـیق الله احـمدزی

شفیق الله احمدزی د معلم حیات الله شرفیار زوی او د حاجي محمد علي لمسی په ۱۳٦۷ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان کوږ چنار کلي په یو دینداره او علم دوسته احمدزۍ کورنۍ کې زېږېدلی دی.
احمدزی په ۱۳۷٦ لمریز کال د نوي بغلان لېسه کې شامل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې یې د مزارشریف یو ځایی لېسه کې خپله د ښونځي دوره بشپړه کړه.
نوموړی د شعر سره علاقه او د مینې بلې ډېوې اړ کړ چې په ۱۳۹۴ لمریز کال کې شاعرۍ ته مخه کړي او د غزل په بڼه ښایسته اشعار لیکي.
په کلاسیکه دوره کې یې د پښتو ژبې بابا عبدالرحمان مومند او په معاصره دوره کې اور ژبی شاعر مطیع الله تراب یې د خوښې شاعران دي.
احمدزی د ادب سره د مینې په پار ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي او د ملګرو په منځ کې زرین نوم برېښي.
د هېواد آرامښت، سوله او ځوانانو ته د لوړو زده کړو د زمینې هوارې یې ستره هلیه او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

تـــوره شپـــه وه تر سبــــا مې وژړل
ستـــا تصـوير ته تر بېـــــــګا مې وژړل
د خفـګان شپه مې په اوښـــکو کړله تېره
ستـا له دوه ستــــرګو پنـاه مــــې وژړل
ستا ښايست مې پېژنده نه يـــوه شپه کې
تـــش ديـــــدار ته نا آشـــــنا مې وژړل
د بيلتون چيغې مې پورته شوې د خولې نه
ډېر په کـــوکـــو واويــــــلا مــــــې وژړل
ستا جفـا و مينتـــوب شـــــوه را په ياد
ځـــواني مــرګـــــې په وفــــا مې وژړل
ليونی شو احمـــــــدزی ستا په کوڅه کې
ډېر په ياد کې يــــــاره ستـــا مې وژړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ولې مـې وژنــــــــې په ژړا زړګیـه
زړه مـې بایللـــــــی دی په تا زړګیـه
پخپل حسن مکړه دومــــــــره غـرور
مشــــــه میــن په دلـــربا زړګـــیه
ته چــې بهر ته رانه لاړې ګلــــــــې
راته رایاد شــوه ستـــا جفــــا زړګیه
نه دې احـــوال نه دې پیغام را رسې
رانه خـو ورکه شـــــــوې لیلا زړګیه
ټوټې ټــوټې شولې ځیـــــــــګره زما
ته شوې میــن په بې وفــــــا زړګیه
احمــدزی بیا کړیږي یار یـــــــادوي
شــــو لیــونی دا په صحـــــرا زړګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالکریم کبیری

عبدالکریم کبیری فرزند عبدالکبیر درسال ۱۳٦۷هـ.ش در قریه حفیظ آباد ولایت بغلان در یک خانواده دیندار پا به عرصه وجود نهاده است.

موصوف در سال ۱۳۸۱ ه. ش وارد مکتب ابتدائیه شد با تکمیل تعلیمات ثانوی در لیسه زراعت ولایت بغلان شامل شده و در سال ۱۳۸۸ ه. ش از لیسه مذکور فارغ گردید.

کبیری در سال ۱۳۹۵ ه. ش به فراگیری علوم طبی در یکی از پوهنتون های خصوصی کشور آغاز کرد و تا این دم ادامه میدهد. وی همواره در راستای فرهنگ و ترویج علم تلاش ورزیده، در انجمن های ادبی و پژوهشی در سطح زادگاه خود اشتراک فعال میورزد.

حافظ شیرازی از شاعران قدیم و کاوه جبران از جمله شعرا نسل جوان کبیری بوده که خود نیز در قالب غزل شعر میسراید.

آزادی و آرامش کشور هکذا رو آوردن جوانان به علم و دانش از آروزو های بزرگ موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زنده گی رنگ دیگر دارد ومـــن رنگ دیگر

زنده گی جنگ دیگر دارد ومــن جنگ دیگر

روزگار دشمن این جان من اسـت ای مردم

او به دست بیل وتبر دارد ومن سنگی دیگر

***

وطندار روزهایت ساده نیسته

وروزی عیش ونوش باده نیسته

تو گام استــــــوارت رابلند کن

که اینجا انتــهای جاده نیسته

***

دقیقـــــه با دقیقــه جنــگ دارد

که ساعت چـــهره هفت رنگ دارد

شکن این قاب ســاعت رابه سنگی

که ازجنگ و جفـــــا فرهنگ دارد

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد کریم ادیب

محمد کریم ادیب ایاس د عبدالغیاث زوی د ایاس الدین لمسی دی، لقب یې ادیب او ایاس تخلص کوي، چې د خلکو تر منځ په استاد ادیب او ابو عبدالله بغلاني سره شهرت لري، په ۱۳۶۹ لمریز کال کې د مرکزي بغلان نوی ښار یوې بې وزله او دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی له پلاره تاجک او د موره پښتون ده.

استاد ادیب په ۱۳۷۵ لمریز کال کې د نوي بغلان ښوونځي کې شامل او په ۱۳۸۷ لمریز کال کې یادې لېسې څخه په لوړه درجه د (۹۹.۷۶٪) سلنې نمرو سره د فراغت سند ترلاسه کړ. په کال ۱۳۸۷ کې نوموړي د کانکور ازموینې له لارې د ننگرهار پوهنتون شرعیاتو پوهنځي ته لاره پیدا کړه او په ۱۳۹۲ لمریز کال په یادې پوهنځي کې یې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

استاد ادیب د ماستر ي آزموینې له لارې په ۱۳۹۲ لمریز کال د ننگرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځی د فقه او قانون څانگه کې ماستري دورې ته بریالی شو او خپله لومړۍ ماستري یې ۱۳۹۴ لمریز کال کې یاد پوهنتون څخه تر لاسه کړه.

استاد ادیب په خپل ځانگړي خدای ورکړې استعداد سره په اسلامي زده کړو کې لوی لاس لري او همدا رنگه د خطاطي او ښایسته لیک استعداد سره د استادي د کمال درجي ته رسیدلی دی. استاد ادیب خپل د بریالیتوب او پوهې ستر لامل د خپل ولس علماو، د لېسې او پوهنتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استادانو اخلاص او هڅې، او په ځانګړي ډول د خپل لوی استاد او جید عالم مولوي سبز محمد رسولي (مولوي پنجشېري) د شاګردی مجالسه بولي، چې د نوموړي تر ښوونې او روزنې لاندې یې د قرآن العظیم الشان ترجمه او لنډ تفسیر زده کړې ترسره کړي.

استاد ادیب په ۱۳۸۲ کال کې کله چې د ښونځۍ زده کونکی وه د لویو لویو شاعرانو د کارنامو د مطالعې او شعري ذوق په لرولو سره شاعرۍ ته مخه کړه چې اوس مهال په دوه ژبو(پښتو او دري)علمي او اخلاقي اشعار لیکي.

استاد ادیب په خپل قول سره چې د خوښې شاع ران یې پښتو ژبه کې عبدالرحمان بابا، حمزه بابا، ګل پاچا الفت او ملنګ جان، همدارنګه دري ژبه کې مولانا جلال الدین بلخی، مصلح الدین شیرازي، بیدل دهلوي او اقبال لاهوري دي.

استاد ادیب د ښوونځي دورې څخه تر پوهنتون او اوس مهاله په علمي ادبي او دعوتي فعالیتونو بوخت دی، چې بیلګې یې د ادیب فرهنګي کانون جوړښت، بغلان غږ مجله، شریعت مجله، فهم الاسلام مدرسې تاسیس ډول ډول فرهنګي او پوهنیز کنفراسونه، علمي او ادبي مجلسونو جوړونه او همدارنګه د ۳۴ دورو څخه د پاسه په بېلابېلو لکه خطاطي، اسلام پېژندنه او د بیان فن څانګو کې زده کونکي روزلي او فارغ کړي دي.

یاده دې وي چې استاد ادیب یو له تکړه او نوښتګرو لیکوالانو څخه شمېرل کېږي، چې تر دا مهال یې(۲۵)ټوکه لیکلي او ژباړلي کتابونه چاپ شوي او(۳۲) ټوکه کتابونه یې په بېلابېلو څانګو کې لیکلي چې لا تراوسه یې چاپ ته ندي سپارلي، که رب رضا وي ډېر ژر به یو په بل پسې له چاپه راووځي او دا بهیر به لا ګړندي او پیاوړي دوام مومي. نوموړی تر دې دمه د هېواد په مختلفو پوهنتونونو کې د استادی مقدسه دنده ترسره کړې او اوس مهال د (خانه نور او جهان) پوهنتونونو کې په تدریس بوخت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد ادیب د یو ځوان شاعر او لیکوال په توگه د اسلامي نظام اعاده، قیام او ساتنه یې تر ټولو لوړه هیله ده، څو مسلمانان د ملت څخه بهر او امت شي او د یو اسلامي سپېڅلي چتر لاندې ژوند وکړي.

حمد

بنــام ذات پـــاک کبــــــریائـی   مــرا ازخاک ناچیزداد صــفـائی
خـــلاق این زمـین وآسمـانســت   به یکتائی وجودش هر زمانست
بود مــالک و قـــادر هم توانـــا   روف ورازق و اعلــــــــی ودانــا
زنیستی هست بنموداین خلائـق   به انسان انس داد و هم عــلائق
ندارد مثل ومانند بی نذیــراست   به کار بنده ها هردم خبیر است
به امر او شـــود هــر کار دنیــا   کـلام اوســـــــت مرا به ز کیمیا

بود مشغول حمد او هـــر آنچــه
ز بحر و بر که مسئول ان بدانچه
برای رهنـــــمود انس هــم جان
فرستاد از نبیـــــــان و رسـولان
اساس جـــنت و دوزخ بنــا کرد
منافق و مسلمان را جـــــدا کرد
هدایت میشود آنــرا که خـواهـد
نخواهد چون ابو جهـــلان بماند
قلمها خشک شود وصفش نشاید
مگر یک بــاب علــم او گشاید
ادیب قاصر بود از وصـف رحمان
فقــط اقرار نمـا ایمــان و ایمـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپېڅــــلـی دې قـــــرآن دی پاکه ربه
ضــرورت د هر انســـــان دی پاکه ربه
دواړو کونو کې ډالۍ د نیکبختي دی
د باطـــــــل او حق فرقان دی پاکه ربه

*****

په هرحال کې تل د علـــم طلبګار شه
دا د نفس له خواهشــــاتو نه بېزار شه
مخترع به درنه جوړ شي مکشـف شې
یو شـــرط ومنه له نن نه لاس پکار شه

*****

قـــــــوي ذهن او دماغ نه حاصلېږي
چې ګناه ته څــــــوک هر کله روانېږي
تـــــورې ورېځــــــې د لمر رڼا فنـا کا
کــــله هم نور او ظلمت نه جمع کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیـد اسـد الله غـالب

سید اسدالله غالب فرزند سید جان (مبین) نوه سید عبدالمهیمِن در سال ۱۳٦۹ هـ. ش برج جوزا مکان کارته مامورین، ولسوالی بغلان مرکزی ولایت بغلان در یک خانواده اهل علم ، فرهنگ و معنوی متولد گردیده و متعلق به خانواده اطهر سادات میباشد.

غالب در سال ۱۳۷٦ هـ. ش وارد لیسه نوی بغلان گردید و در سال ۱۳۸۷ هـ. ش موفقانه دوره مکتب خویش را به اتمام رسانید، متعاقباً با سپری نموده امتحان کانکور در سال ۱۳۸۹ هـ.ش به پوهنځی ادبیات پوهنتون ولایت تخار راه یافت و در سال ۱۳۹۲ هـ. ش سند فراغت خویش را بدست آورد. همچنان نامبرده دروس شرعی و ادبی را نزد والد بزرگش که از جمله شاعران و فاضلان دوران خود فرا گرفته است.

غالب بدون مقدمه و زمینه به شاعری رو آورده و در سال ۱۳۸۳ هـ. ش زمانی که متعلم بود نخستین شعر زندگی اش را سراید و الحال در سبک غزل و آزاد شعر میسراید.

مرحوم خیرالدین ناله، سید محسن خاکی، حمیدجنون از جمله شاعران جوان و حافظ شیرازی ، سعدی شیرازی و مولانا جلاالدین محمد بلخی از جمله شاعران کلاسیک و دلخواه غالب میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف در انجمن های ادبی، و برگزاری محافل ادبی سهم بارز داشته تا اکنون چهار اثر ادبی ناچاپ دارد که عنقریب اقبال چاپ خواهند یافت.

آراستگی با زیور علم هم میهنان، و خدمت به خلق الله از آرزو های والای سید اسد الله غالب میباشد.

کلام

انبـــار غـــم ز خاطر ما شستشـــــو نشد
یک بار بر طرف غمی بغض از گلـــو نشد
بیرنگ و رونق از دلی رنگـــین زمانـــه رفت
بیچاره دل که باخته یـــی رنگ و بـــو نشد
عشـــق آمـــدو کشید ز خاکم به خـاک زد
در ایـــــن مقـــام دبدبه یی آبـــرو نشد
چشم و زبان ببسته و دستـــم به بنـــد کرد
عقـــلم ربود و دغدغه یی جستـــجو نشد
گفتـا پـــذیر خـــوب و خرابـــم خراب شو
ما را زبـــان و مـــرحله یـــی گفتـــگو نشد
این عشق چیست؟کیست، بگوید به من چرا
کار عــــدو نـــموده و نامــش عــدو نشد
بـــیچاره ام به چاره یی این دست انقـــلاب
جز جــــور او که چیـــز دگـــر آرزو نشد

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

آه بـــــر دل به در شــــهر تمـــــــنا نرسید
شــــام ما را چه شد اینجا کـــه به فردا نرسید
بی خبـــر مانده ملکیم کـــه مهتاب آنجاست
چه خبــــر هاست در آنجا که دل آنــجا نرسید
صـــاحب زهـــــد نا انیجاست بـــرو ای زاهد
هــوش دور است از آن خانـــــه که صهبا نرسید
کوتــــه از بی خبری های مداوم حقـــــــــا
دست تقـــوا ست که بـر دسته پـــروا نرسید
کس چه دانست در این شهر که هیچ امــــردگر
که بـه خـــاک در خلــو تگـــــه بر نا نرسید
مستــــحق نیست مگر خانـــــه خرابان یا رب
مــــوقع وصل چــــــرا دیـــــده بینا نرسید
غالبــــا سخت خزان خورده نگر بــــاغ سخن
مگرات هیـــچ شبـــی شبنم معنــــــا نرسید

(c) ketabton.com: The Digital Library

احـمد جـاوید حـکیمی

احمد جاوید حکیمی فرزند عبدالحکیم نوه پاینده محمد در سال ۱۳۶۹هـ.ش برج قوس یوم دوشنبه در یک خانوادهٔ متدین متعلق به فامیل حکیمی از عدم پا به هستی نهاد.

موصوف در سال ۱۳۷۸هـ.ش شامل لیسهٔ نوي بغلان شد و در سال ۱۳۹۰هـ.ش از لیسهٔ مذکور موفقانه فارغ گردید. حکیمی در سال ۱۳۸۹ هـ. ش آغاز به سرودن شعر کرد، درد وطن و علاقمندی شخصی اش را بزرگترین علل شاعری خویش میداند.

عبدالقهار عاصی، عفیف باختری، و سمیع حامد از شاعران جوان مورد علاقه وی، هکذا مولانای بلخ و بیدل دهلوی از شاعران مورد پسند در دوره کلاسیک احمد جاوید حکیمی میباشد.

از انجائیکه جاوید حکیمی شخص پرتلاش در عرصه ترقی فرهنگ به سطح زاده گاه خود پنداشته میشود از نعمت خوش ترنم نیز برخوردار است که به شهرتش افزوده است. حکیمی در فعالیت های ادبی و رسانه ئی نیز سهم برازنده دارد.

آرامی کشور و پیروزی اسلام از آرزو های والای حکیمی بوده، یکپارچگی و همدلی را از آرمان های بلند خود قلمداد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

طلاطـــــم هـای امـــواج غـــرورت

کشد صد ها دلـــی را در حـــضورت

بپوشم واسکت، پـــر بمـــب دریغـــا

کفن پوشم که تا گـــردد ســـرورت

من و دیـــوانه گـــی و هر بیــــابان

تو مست هستـی این عمرم قصورت

حـــــکیمی را گریستن پیشه داد آن

کلام خشــــک و تلخ و تیز و شورت

مه و خورشیـــد، هفت باب بهشتی

خجل پیـــش دو چشـــم فلکلورت

ربوده ایـــــن و آن زنـــــده گی ام

دو پلک ناگــــهانی چـــــکه چورت

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دنیـای عجیب بـــود، در پیــچ و خـــم انگور

در حـــین سفر دیـــدم صـــد ها ورقــی منظور

نـــی سـردی و نی گـرمـی یک بــزم عروسانه

یــک محفل و پاکوبـی مضمون همـــه معمور

نی ابر هوا خیره نــی دامـــــن کـــس چیره

هر که به هیاهو مست، رقصان عجبا مسـرور

سه ساقی و بی حــد جام کار همـه در اتمام

بر دوش حکیمی جــام عطر کفنـــش کافور

این زایه چـــرا حی شد این میوه چرا می شد

در خانه یی تار و سرد در خون تپیدن مجبور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـاصـر سـروري

ناصر سروري د محمد عثمان زوی د حاجی عبدالرحیم لمسی په ۱۳۷۱ لمریز کال د بغلان ولایت یو دینداره او علم دوسته کورنۍ کې له عدم څخه د هستۍ پر ځمکه پښه کېښوه .

سروري د اووه کالو وه چې د بغلان ولایت نوي بغلان عالي لېسه کې شامل شو او په ۱۳۹۱لمریز کال کې د یاد ښونځي څخه په لوړه درجه فراغت سند واخیست. وروسته د بغلان ولایت انستیټوت د حسابداري په څانگه کې خپلې نیمه لوړې زده کړې بشپړې کړې. ژوند شته ناخوالو یې وطن کې د پاینښت بخت ورنکړ او پردېسي یې ور په برخه کړه چې اوس مهال له اوو غرونو او سمندرونو هاخوا د فرانسې هېواد کې د جلا وطنۍ شپې او ورځې تېروي.

ماشومتوب څخه یې شعري ذوق، سولې او د مینې تنده، سروري شاعري ته اړ کړ او په ۱۳۸۷لمریز کال کې یې خپل لومړی شعر د کاغذ پر مخ ولیکه.

د غزل په فورم ښایسته کلام سروري د شهرت ستوري لا ځلانده کړي، د کلاسیکه دورې واړه شاعران یې د خوښې او حساب شاعران بولي.

نوموړي خپل ټاټوبي کې تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې رغنده ونډه اخیستې، ناصر سروري درې چاپ شوي آثار لري، او غواړي د ژوند شعري کلام یې د دېوان په توگه راونغاړي.

سروري د مینې، سولې او زده کړې تږی دی، چې ټوله شاعري په همدغه ستر او مقدس آرمان را څرخېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ژوند زما ګـــلزار کړه وايي سمه ده
ما خمار خــمار کړه وايـــي سمه ده
ما نور د تيـــارو نه لـــرې لرې کړه
شپه راته سهــار کړه وايي سمــه ده
زه ورته له مـــينې داســـــې وايـمه
ځـان راته په قــار کړه وايي سمه ده
زه به دې هـم ټـول عمر نازونه وړم
ما د غـــاړې هـار کړه وايي سمه ده
پرېـږده چې ټــول عمر درته ګورمه
لږ شانتې سينګار کړه وايي سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کتــابونه وېـــــشل کېږي قلمـــــونه وېشل کېږي
نــفرتونه قتل کېــږي چې ګلـــونه وېشل کـــېږي
ددې چــم ملا ته ګوره تعويـــذونه هر وخـــت ليکي
ددې چــم ملا د لاس ټـــول تعــويذونه وېشل کېږي
دلته څوک دي چې ورک شوي هرې خواکيږي پوښتنه
دغه نوم چې راياد يـــږي تصـــــويرونه وېشل کېږي
دا زما مــــــاشوم زړګــی خـــو په خبرو نه پوهېږي
زما زړه نه ټول وجـود ته ستـــا يادونه وېشـــل کېږي
دې سپرلي سپرلي موسم کې ښکلا ګانې يو په سل شي
په دې دښـتو او په غــرو کې دا رنګـونه وېشل کېږي
زه بـاور لـــــــرم ناصـره دا هـــېواد به ابـادېــــږي
بيا به خـــامخا ناصـــره الغتــــونه وېـــشل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

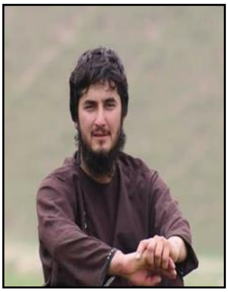

عبدالمتین شورش

عبدالمتین شورش فرزند محمد عوض در سال ۱۳۷۳ خورشیدی در شهر کراچی کشور پاکستان در یک خانواده دیندوست متولد گردیده.
شورش در سال ۱۳۸۲ خورشیدی وارد لیسه عالی مرکز بغلان شده و در سال ۱۳۹۳ خورشیدی از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. نامبرده با سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زبان و ادبیات دری پوهنتون ولایت بغلان راه یافت که فعلاً سرگرم فراگیری علوم ادبي در این بخش میباشد.
شورش با علاقه که نسبت به ادبیات و شعر دارد در فعالیت های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک میورزد و خود نیز در قالب غزل و دو بیتی شعر میسراید. حافظ شیرازی و مولانا جلال الدین محمد بلخی از شاعران کلاسیک همچنان کاوه جبران، فاضل نظری و شریف سعیدی از شعرا نسل جوان از جمله شاعران مورد پسند شورش است.
آزادی فکری اسلامی، آرامی کشور و آبیاری قلوب جوانان مسلمان به عقاید مقدس اسلامی از آرزو های بزرگ عبدالمتین شورش میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

انگار فرصــت است که ایمان بیاورید
از دوش خستــه اسلــحه پایان بیاورید
آتش زدیـــد جنـــگل انـــــبوه را کمی
مقدار زره قطـــره ای بـــــاران بیاورید
بـــرنونهال هـــای که اصـلا برهنه اند
ازباغ و برگ فیض و بهـــــاران بیاورید
ای باد ها تحمــل خاموشـــی تا چه حد
شور آفریده شـــورش وطوفـــان بیاورید
آنقدر خسته کن شده دنیا از این به بعد
بر ایــن قتـــال نقطـــه پایــان بیاورید

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

در پـــیش من نشتـــه و گیتـار می زنی
با پنـــجه های خسته و بیـــمار می زنی
در فکر تو که خاطـــــر من شاد می شود
قمچین به روی زخــم جریــــدار می زنی
در جمع سردمان خواص با کـــدام چشم
لاف جـــوان مـــرد و ایثـــار می زنی
ای مـــرگ! نـعش خـــیس مرا تا کجا بگو
بر روی شــــانه های خـــودم بار می زنی
نستالینم! ضمیر تو خون خواریست و بس
روح مـــرا به پیکـــر مـــن دار می زنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـورگـل انـدړوال

نورگل اندړوال د عبدالمنان اندړوال زوی او د فضل الحق اندړوال لمسی دی چې د ۱۳۷۴ لمریز کال د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د خواجه خان بابا په یوه فرهنگي او دینداره کورنۍ کې نړۍ ته سترگې غړولي.
اندړوال په ۱۳۹۰ لمریز کال کې د مرکزي بغلان له عالي لیسې څخه فارغ او خپلې نیمه لوړې زده کړې یې د مرکزي بغلان انسټیټوت د ادارې او مدیریت په څانگه کې بشپړې او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو .

اندړوال د اقتصادي ستونزو د مخ کېدو سره سره په ۱۳۹۶لمریز کال کې تر خورا زیات ځنډ وروسته یو وار بیا د کانکور آزموینه ورکړه او د خپلې خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبیاتو پوهنځي پښتو څانگې) ته بریالی شو او اوس هلته په زده کړو بوخت دی.

اندړوال په ۱۳۸۹ لمریز کال کې شعر لیکلو ته مخه کړې او شاعرۍ ته د مخې کېدو لامل یې اندړوال د زمانې د تاړاک او ورسره د مبارزې تر څنگ په هېواد او ټولنو کې ستونزې ، نادودې او شته بدبختۍ په گوته کوي چې رنځ ترې وړی او اړ شو، ترڅو خپل احساسات د قلم په څوکه منظوم کړي او دغه درد ته انعکاس ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندړوال ډېر شعرونه د غزل په فورم کې دي او په پخوانیو شاعرانو کې یې د خوشحال خان خټک او حمزه بابا او په اوسنیو شاعرانو کې یې د عبدالستار سعادت او شهنواز باقر شاعري خوښه ده.

نورګل اندړوال خپل ټاټوبي ګڼو ادبي خوځښتونو او فرهنګي غونډو کې رغنده ونډه اخلي او د ادب پالو په کتار کې ولاړ دی، تردې دمه د نورګل اندړوال یوه شعري ټولګه (د کلي ژوند) په نوم چاپ او تر لوستونکو رسیدلې.

د اندړوال ستر آرمان په هېواد کې جګړې حل او د پښتو ژبې د بډایه والې تر څنګ دفتري کېدل دي.

پیغام یې نوي نسل ته دادی چې خپلې ژبې او فرهنګ ته د کار تر څنګ ګڼ ادبي او هنري اثار له نورو ژبو راوژباړي تر څنګ پښتو ژبه لکه نورې ژبې بډایه شي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

چې ترمو اوښکو مـې په هر حـال کې يـاري کړې ده
د عشق حــرم کـې مې د خپل زړه بنده گي کړې ده
لېونی هـڅه نـوره څنــگه وي په نــيت د وصــال
په خوب او خيال کې مې ستا هر وخت ريباري کړې ده
ښکاري چې روح لـه تانــه نه وړي هـېڅ د مرگ ملکې
کنــه څو ځــلې مـا پـه تـا انتــحاري کــــړې ده
غېـــږ کې مې ونېـسه مـــړ کېـږم بې د عـشق له نمه
ما لکه ژبـــه پـه خولــگــی کې زنـــده گي کړې ده
شيخي منـمه پـه مستــــي کــې د ژونـــد برم سره
کنه کعبه کــې خو هر چا مسـلمـــاني کــــړې ده
چې مست، خمـــار او له شور ډک گرځم د مينې مين
لکه پېزوان مې په ســـرو مينه کې خانـــي کړې ده
هاغـه به اوس هم ليکــــي لاس باندې نامـــه د نورو
خو انــــدړوال يې په نوم لاهـــم شاعــري کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې حد ظـــلم ستـــم دې په زړه مات کړم زمانې
حالاتو تـــــه دې پاتې جوړ مـېرات کړم زمـــانې
د ژوند په کړلـــيچو کې د بـــريا تر بـريده تلمه
ناکام دې د وختــونو په خپـل ذات کـــړم زمانې
بې څکه مې څه غـــواړي او يــو څه ځي رانه لرې
هېواد ته دې تـــور زهـــر بل ته شات کړم زمانې
زما د سپېڅلتـــــيا او تقـــدس حـــد ته خو ګوره
په خاوره د يهود ژوند د جومـــات کړم زمانـــې
په موټې موټې خاوره ددې ملک له سره تېر شوم
شهېد دې د ښـــارو د چــــم وفات کړم زمانې
راتــويه شومه اوښـــکه وم د مــخ له آســـمانونو
لېـــدو تــه دې د څـو مينو قـــات کړم زمــانې
چې هر سړی تر وسي راکې خـپلې ګټې ګـــوري
په شــان دې د ټاکنـــو ستر پســـات کړم زمانې
خـــوږو د خـــواخوږيو ســـره تلـم پيوند کېدمه
راجـــوړ شومـــه غزل ټول خيـــالات کړم زمانې
راځـي چې ټـــول مې لولـي اندړواله سم په مينه
زه کـور د پوهـــي فـــکر ادبيـــات کړم زمـــانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمبین صافی

عبدالمبین صافی د الحاج غلام محمد زوی او د ملا محسن لمسی په ۱۳۷۵ لمریز کال بغلان ولایت، مرکزي بغلان د قاضي کلي په یوه دینداره او مجاهده کورنۍ کې سترگی فاني نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی په ۱۳۸۰ لمریز کال د خواجه خان بابا منځني ښونځۍ کې خپلې لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې د سمنگانو ولایت ائینچې ښونځۍ څخه فارغ شو.

صافي د کانکور آزموینې له لارې د سمنگانو پوهنتون کرهنۍ پوهنځۍ ته لار پیدا کړه او په ۱۳۹۵ لمریز کال کې یې له دغه پوهنځۍ څخه د لوړو زده کړو فراغت پاڼه ترلاسه کړه.

په کال ۱۳۹۴ لمریز کې ادب او شعر سره بې ساري علاقې دې ته اړ کړ ترڅو خپله هم شعر ولیکي او د شعر په ژانر کې اخلاقي اشعار لیکي.

کلاسیکه دوره کې یې رحمان بابا، حافظ شېرازی او په معاصره دوره کې شهنواز باقر، مطیع الله تراب، بخت زاده دانش او عبدالله تنها یې د خوښې شاعران دي.

ادبي خوځښتونو او فرهنگي غونډو کې رغنده برخه اخلي او خپل ټاټوبي کې د ادب پاله ځوانانو څخه شمېرل کېږي، لا تر اوسه دوه ناچاپ شوې اثرونه (د ډیوې رڼا او ورک اتلان) او ورسره پښتو ژبې ته کتابونو ژباړې هم لری چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي. آزاد افغانستان کې سوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرامي او اسلامي نظام يې ستر آرمان، خپل ټاټوبي او هېواد کې ځوان نسل په ادبي او فرهنګي جامو کې رانغښتل يې لويه هيله ده.

کلام

ګله ته چې پــروا کـــوې د خلــــکو
زنده ګي به په رضـــا کوې د خلـــکو
د خيال حلقه دې ځان سره سمبال کا
په سر کې چې سودا کوې د خـــلــکو
مخـــتګ کېسه بيا هسې معمــــا ده
پـــه لاره کې نِدا کــــوې د خـــلکو
د غـــزل توري دې اور ته ورپســـې کا
چې پـه مدحَ کې صبا کوې د خــلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یو څوک زما یادېږي په یو چا پســـــــې خـفه یم

په خپل ځان کې ورک شوی په سبا پسې خـفه یم

سترګو کنج نه مې بهېـــږي بد الفاظو نری اوښکې

رومــال پسې ګرځیـــــږمه په تا پســـــی خفه یم

نــشه یمـــه په خـــوا دې ســـرابـــونو روان شوی

په نشـــــت منـــزل کې ګرځـمه آشنا پسی خفه یم

نیـــمګړی پاتـــې شــــوی مکمـــل نه یم له هجره

یو زړه مې راسره ده خــپـلې ســاه پســی خفه یم

آهـــونو په سخـــتی کې زمـــا روح دی آزار کړی

په ښـــار د درمـــلو کې دعا پســـــی خــفه یم

ګیلې مې دې تقـــدیر له تانه هېڅ نکـړم زړګـیه

انقــلاب د غـــټو ستـــرګو معــما پســی خفـه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحـمت الله قـريـشي

رحمت الله قریشی فرزند عبدالعزیز قریشی، در سال ۱۳۷٦ هـ.ش در یک خانوادۀ علم دوست در قریۀ امام قتیبه (رح) بغلان مرکزی متولد گردیده.

قریشی در سال ۱۳۸۴هـ.ش مکتب را آغاز و در سال ۱۳۹٦هـ. ش در لیسه عالی بغلان مرکزی به اتمام رسانید. بعد از سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زراعت ولایت بغلان راه یافت. و در حال حاضر مصروف فراگیری دروس در رشته مذکور میباشد.

موصوف نظر به عشق و علاقه که با فرهنگ و ادب داشت، در سال ۱۳۹۰ آغاز به شاعری کرد، در قالب های غزل، رباعی، و دوبیتی شعر می سراید.

قریشی در سطح بغلان مرکزی در انجمن های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک می ورزد، نامبرده اثر مجموعه شعری اش را بنام (یک پرنده در قفس) به چاپ رسانیده است.

مولانا، رحمان بابا از شاعران کلاسیک مورد پسند قریشی بوده، صلح و امنیت سراسری در کشور و رو آوردن جوانان به دروس از آرزو های بزرگ رحمت الله قریشی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

بی شــکایت میروم ای یار دیگر نیستـــم
عـاشـق پاره یخن انگـــار دیـگر نیستـــم
پنجره هم شاهد حـال از سـرود اشـــکها
پا بــه پای صوت یک گیتــار دیگر نیستم
نعـره ها سر میدهم تا پشــت بام تان عزیز
جـز فدای وصلت دیـــدار دیگـــر نیستم
دامن اشکم خرامان می سرود این کوچه را
لایق ایــن خیزش اشـــعار دیگر نیـــستم

***

در خون خود هـــزار تپیدم نیامـــــدی
آخر به حال مرگ رســـیدم نیامـــــدی
آمد نسیم و گفت نیــــاید نـــــگار تو
هر چی که گفت و من نشنیدم نیامدی
شب تا سحر به یاد رخت گریه مـــیکنم
از هجر تو چه ها که ندیدم نیامـــــدی
کندم امید خویش ز اقــــوال دیــگران
در گوشه ای نشسته رمیـــدم نیامــدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالقيوم طـاهـری

عبدالقیوم طاهری فرزند عبدالغیور نیازبیک و نوه محمد طاهر بوده، وی در سال ۱۳۷٦خورشیدی در ولایت بغلان متولد گردیده.
طاهری در سال ۱۳۸۳خورشیدی وارد لیسه نوی بغلان مرکزی گردید، در سال ۱۳۹۳خورشیدی موفقانه از لیسه مذکور فارغ شد.
نامبرده در سال ۱۳۹۴ خورشیدی غرض تحصیلات عالی وارد پوهنځی طب پوهنتون خصوصی ترکستان شد، و تا اینک به ادامه یی تحصیلات خویش می پردازد.
احساس، خیال و عشق وی سبب شد که در سال ۱۳۹۳خورشیدی به شاعری رو بیاورد. وی به سبک شعری معاصر شعر می سراید.
مولانا جلال الدین محمد بلخی، حافظ، بیدل، وحشی بافقی از شاعران دوره یی کلاسیک، رضا محمدی، عبدالسمیع حامد،عاطف کابلیان، اسحاق ساقبی از جمله شاعران جوان مورد علاقه یی طاهری میباشد.
طاهری در همایش و انجمن های ادبی سهم فعال داشته و خواهان ترقی فرهنگ و ادب میباشد. تا الحال دو اثر چاپی‌دارد.
شاعر و نویسندۀ بودن مطرح در سطح کشور و جهان از آرزو های بزرگ و ایجاد انجمن ها و جشنواره های ادبی در سطح افغانستان از آرزو عبدالقیوم طاهری میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مادر نشد بـــرای شـــب ات نان بیاورم
یا که به رنـــج و درد تو پـــــایان بیاورم
در شهر کفـــــش پای خودم را فروختم
تا چـــــادرت برای زمستـــــــــان بیاورم
هر صبح کوچه ها به سرم خنده می کند
وقتی که شـــام را به تو حیـــران بیاورم
هرگز نشد شبـــی به حضورت سخن زنم
یا بر لبان خشـــک تو مـــــن جان بیاورم
مادر خلاصه هیچ نـــــشد مزد دست من
تا دسته ی ز سنبـــل و ریحـــــان بیاورم
حالا مـــــرا ببخش دگـــر چاره ام نبـــود
رفتـــــــم دوای درد پریشـــــــان بیاورم
رفتـــم به قســـم روز اول از همـــه جهان
یک کشوری بنــــام خراســـــــان بیاورم
پسوند کافری همــه ناحق به مــــن زدند
رفتـــــم که تا نشانه ی ایمان بیـــــــاورم
دیدم که هیچ کس به غم من نـــــبود غم
ایــــــنجا نشد که طلعت انسان بـیاورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

این زندگی فقط غزلـــــــی روی باد بود
در کوچه های دل که شـــبی اعتماد بود
غیر از غمش که هیچ نــــدارد به من روا
نفرین به این دلی که همـــیشه نماد بود
تنها شبی عبور نکـــــــــردی ازین دیار
دستم به ماشه در دو رخ امــــــتداد بود
می خواستم اگر به کسی حرف می زدم
این جا نفر به مثل شــــــما ها زیاد بود
هر صبح زود می آمدم شــــهر پیش تو
بـــر بوی دامن ات که مرا اعـــتیاد بود

(c) ketabton.com: The Digital Library

فـضل الـرحمن سيـرت

فضل الرحمن سيرت د محمد ظريف زوی د ميرزا مير لمسی دی، په ۱۳۷٦ لمريز کال کې د پاکستان هېواد کراچې ښار سهراب ګوټ سيمه کې زېږېدلی، چې د علېزيو قوم پورې تړاو لري، اوس مهال د بغلان ولايت ډنډ شهاب الدين سيمه کې مېشت دی.

نوموړی په ۱۳۸۱ لمريز کال کې لومړني زده کړې د تور شهيد منځنۍ ښوونځي کې پيل او په ۱۳۹۳ لمريز کال يې د کريم شهيد لېسه کې خپله ښوونځۍ دوره بشپړه کړه.

سيرت په ۱۳۹۴ لمريز کال کې يې بغلان پوهنتون د ادبياتو او بشري علومو پوهنځي ته لار پيدا کړه، او په کال ۱۳۹۷ لمريز کې لوړې زده کړې ددغه پوهنځي د پښتو ژبې او ادب په څانګه کې پای ته ورسولې.

د ښونځۍ مهاله يې د شعر سره ذوق لاره؛ خو د مينې ټال کې ځنګيدلو يې اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي او په کال ۱۳۹۲ لمريز کې يې خپل لومړی شعر وليکه. سيرت غزل په فورم کې شاعري کوي. لا تر اوسه کوم چاپي اثر نلري؛ خو يو اثر يې چاپ ته د جوګه کېدو په حال ده.

پښتو ادب کې يې ټول شاعران خوښ دي؛ خو کاظم خان شيدا، او پير محمد کاروان يې تر ټولو د خوښې شاعران بولي.

سيرت په ادبي خوځښتونو او بهيرنو کې تل رغنده برخه اخلي، عصري ټکنالوژۍ څخه د ځوانانو سمه ګټه اخيستنه يې ځوان نسل ته پيغام ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د زړه د سهـــــــارونو ګل غوټـۍ وه لرې لاړه

د پرخې خاموشۍ کې لیونـــــۍ وه لرې لاړه

د روح دې اهتـــــزاز هرې نڅـا کې ګډېدله

پرهر پرهر وجود کې مې سلګـۍ وه لرې لاړه

د حســـن په ګرېوان کې سمنـدر څپې وهلې

د سترګو په صحرا کې یی ږلـــۍ وه لرې لاړه

همدغه یی ویل چې یاره ستا هېرول ګران دي

شېبه شېبـــه یارۍ کې بغلانـــۍ وه لرې لاړه

سیـــــرت ورته د مینې کربـــلا یوه نغمه کړه

د زړه په دهلېزو کې مې جنـــۍ وه لرې لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یواځې نه یمه خپل ځان کې مې بل ځـــــان لېدلی
بی خوده ګـــــرځم ستا لېدو کې مې تــاوان لېدلی
د زړه خېمه مې ستا د شونډو غوړپ ویـــجاړه کړله
په هر یو غوړپ مې د غزل غوندې جـــانان لېدلی
لکه د ســـــولې ترِی ګرځــــم تاپســـې در په در
دغه آرمان کې مې د هـــر افغان ارمـــــان لېدلی
ومـــــــه روان یو لاروي راتـــــــه اواز وکــــړلو
د ســولې ترِیه! ما د سولــــــې لوی کاروان لېدلی
یوه شـــــاعره راته خیــــال کې غزلونه لیـــکي
په هر غــــزل کې مې د خپل زړګې درمــان لېدلی
د زړه جهیــــــل کې مې د مینې کلـــیسا جوړوي
ما په چـــــــونغر کې د الفت یو ثنا خـــوان لېدلی
سیرت بې وسه دی څه نه وایي تیـــــارو کې اوسي
د تېر شوي وخت کې خپل ژوندون مې وران لېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمېع الله دولت زی

سمېع الله دولت زی د نور احمد زوی د ګل علم لمسی په ۱۳۷۷لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکزي بغلان ښار کې زېږېدلی دی، چې د دولت زیو علي شېرخېل کورنۍ پورې تړاو لري.
دولت زی په ۱۳۸۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالی لېسه کې شامل او په کال ۱۳۹۴ لمریز کې یې له یادې لېسې څخه د فراغت سند تر لاسه کړ.
په ۱۳۹۴لمریز کال کې د کانکور آزموینې له لارې د کندهار ولایت د ژبو او ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو چې اوس مهال یاد پوهنځی کې زده کړې ترسره کوي.
په کال ۱۳۹۳ لمریز کې یې شاعري پیل کړې او د غزل په فورم کې شعر لیکي.
پخوانیو شاعرانو کې عبدالحمید مومند او په معاصره شاعرانو کې یې عبدالباري جهاني د خوښې شاعران دي.
دولت زی ادبي خوځښتونه کې ونډه اخلي او پخپله د ادبي څانګو کارکونکی ده او همدارنګه ځینو ویب سایټو کې لیکوالي هم کوي.
د ځوان نسل احساسات او ذهني ادراک راویښول او همدارنګه هغوی کې د مسؤلیتونو ځواک راژوندي کول یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ته وايې پيـــسې دې وي د تورې تورې شړنــګ دې وي
زه وايم قلـــــــم دې وي د وچې ډوډۍ تـــنګ دې وي
ته وايې محــتاج دې وي په هر کلي کې جنــګ دې وي
زه وايم مينه دې وي شور دې وي غورځنــــګ دې وي
ته وايی ټوپک دې وي ټوپک په خوله کې کړنګ دې وي
زه وايم چې ســوله دې وي ژوند دې وي پالنګ دې وي
ته وايې چـــې شـمعې ســـره شاوخوا رڼـــــا دې وي
زه وايم چې ګـــل دې وي بـــورا دې وي پتنګ دې وي
ته وايې چې خان دې وي غريب دې وي نيرنګ دې وي
زه وايم چې ټول دې ســــره ورونه په يو رنــګ دې وي
ته وايې ختګر دې وي دهـقان دې وي کولنــګ دې وي
زه وايـــم سمــــــبع دې وي دده د قلم رنــګ دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کور په کور زړګی پرهر درپسې ګرځم
له پخوا نه اوس بهتر در پسې ګرځم
زما زړه پیوندول څه آسانه نه دي
خو بیا هم اوتر اوتر درپسې ګرځم
تور نقاب له مخې لرې کړه ظالمې
لالهانده په سحر درپسې ګرځم
زه اوس هم ستا د بشر د لېدو تږی
په بازار لکه سوالګر درپسې ګرځم
دا زمونږ کلي کې ولی غوغا نشته
خاموشۍ کې مرور درپسې ګرځم
نن راته داسې په نازکو شونډو وویل
یاره دولتزیه تر محشر درپسې ګرځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالوهاب مومند

عبدالوهاب مومند د معلم عبدالجبار مومند زوی او د عبدالستار مومند لمسی دی، چې په ۱۳۷۹ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان معلم شعبان کلي په یوه علم دوسته کورنۍ کې فاني نړۍ ته سترګې پرانیستي دي.

نوموړی په کال ۱۳۸۴ لمریز د مرکزي بغلان عالي لېسه کې شامل او په ۱۳۹۶ لمریز کال کې له دغه ښونځۍ څخه فارغ شو.

د کانکور آزموینې له لارې یې په ۱۳۹۷ لمریز کال کې خپل د خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبیاتو پوهنځی، پښتو څانګی) ته بریالی شو او اوسمهال دغه پوهنځي کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کوي.

د ادب سره مینه او ژور تړاو اړ کړ چې په ۱۳۹۵ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړي او د غزل په ژانر کې له نازک خیال سره په کم عمر اوچت غزلونه ولیکي.

رحمان بابا د کلاسیک دورې او حمزه شینواری، بخت زاده دانش، مفتون او شاهنواز باقر یې د معاصرې دورې د خوښې شاعران دي. ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې تل رغنده ونډه اخلي او په سر کې ادب پال خیال لري. لا تراوسه یو ناچاپ لیکلی ناول لري، چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي.

هېواد کې سوله، او د خپلو نیمګړو موخو ته رسېدل یې تر ټول لوی آرمان دی. ځوان نسل کې د فرهنګ او ادب پیاوړتیا یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مظلوم ولس ته سپر یم زه به مرم که پاتې کېږم
جانان پسې اوتــــر یم زه به مــرم که پاتې کېږم
وليان او مقتديان هم د ځيــــــنو ځيني ښـه دي
فرعون څخه بهتــر یم زه به مــرم که پاتې کېږم
د شمعې له اور وړانګو نه ســوزځېږم وېلې کېږم
بيا هم پسې سحــــر یم زه به مــرم که پاتې کېږم
زما د خيال جامــــې خو په رنــګونو ګنـډل شوي
د مينې دې سوالګر یم زه به مرم که پــاتې کېږم
د سپينې سولې مړ یم لږ باور وکړه مــــــــومنده!
د سولې کبوتــــر یم زه بـه مــــرم که پاتــې کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه ستـــا د تورو زلفـــــــو تسلل ته رســـېدم
بس ورک غوندې لاروی ومـــه منزل ته رسېدم
د خيال په مړوندو مې خپل سـر په کاڼي کېښود
ويده په تـــــوره خونـــه وم ګوګـل ته رسېدم
ملنګ غوندې سړی وم خپـــل روزګار مې چلوه
د ټکندې غـــــرمې سېـــزلي جـــل ته رسېدم
رباب کې شـــور نغمه وايـــم همداسـې رباعي
کتل مې ښکلي مـــخ ته شـــوخ غزل ته رسېدم
مـومنـــــده د ګلونو په څـــار زلـــفو کې د بڼ
په لاس کې مې چارګل و ستـــا اوربل ته رسېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـاشـق الله جـلال زوی

عاشق الله جلال زوی د جلال الدین زوی د عبدالدیان لمسی دی، په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکز د ټغرو کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی.

عاشق الله جلال زوی چې په ادبي ملګرو کې د جلال زوی په نوم یادېږي لومړنۍ زده کړې یې خپل پلرني ټاټوبي چشمه شېر د عمرخېلو منځنۍ ښوونځۍ کې پیل کړې او اوس مهال د سیدجمال الدین افغان لېسه کې خپلې پاتې زده کړې بشپړوي.

ادب او اشعارو سره شوق اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي. چې په ۱۳۹۴لمریز کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، او همدارنګه د غزل په فورم کې ښایسته او نازک خیاله شاعري کوي.

شاهنواز باقر او عبدالباسط کلیوال یې د خوښې شاعران دي.

جلال زوی د کم عمر سره لوړ خیال لري، تل ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ونډه اخلي، چې د لرې پرتې سیمې چشمه شیر څخه بغلان ولایت ادبي بنډارنو او مشاعرو کې ګډون کوي.

لوړې زده کړې بشپړول، هېواد ته د خدمت جوګه کېدل او د خپل نیمګړې هیلو ته رسېدل یې ستر آرمان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ترمنــې اوښکې مې په مخ بانـــدې بهېږي خدايه
په کـــور مـــو هره ورځ بمونـــه راورېږي خدايه
دلتـه وحشت بيخې ډېر شوي دې مـــالت کې کنه
مينـدې او خويندې مو جلا جـــــلا ژړېـږي خدايه
د يتيم اوښکې خو په دې ښار کې هېـڅ ونه دريدې
پلار جان يې نشته نور، د هېچا نه خوښـــيږي خدايه
د زړه آرمـــــان مې پـــوره شوی که نيـــمګړی پاتې
په وطن ســوله شـــوه ډېـــوې يی رابلـېږي خدايه
څه ښکلـــــي ښـــکاري افغانـــــــان واړه په يو مټ
تور سور شيـن بيرغ په لوړ چنار باندې رپېږي خدايه
دغه پـــاکه خـــــاوره کې غلا او غاصـــبين ډېر شوي
د يو غـــريب د يو يتيم حق خـــوړل کـــېږي خدايه
جـــلال زوی به خپله وينـــــــــه ډالۍ کې ورکوي
که مـې وطـــن زما په تـــن بانـــدې رغېږي خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په ګرمو اوښکو یې د مینې تـــــباهي جوړه کړه
په یاد د ښکلو مې جانانه زنـــــده ګي جوړه کړه
جرګې ورلېږمه خو پلار مـــــغرور یی نه قبلوي
دا لا خبر نه وه ما آسمـان کې ریباري جوړه کړه
زه لا ژوندې ومه مړ نه ومـــــه لا ژوند مې کاوه
دا بې وفا شوله له بل سره یې یـــاري جوړه کړه
د غم سندرو یې له پیل څخه خوندونه اخیستل
رقیبان خوښ دي په ما یې ښـــــادي جوړه کړه
ظالمه مور دې درته مړه شه چې بې غمه شو نو
دیدن خو بند شو له لیلا یې زنـــــداني جوړه کړه
ته لا تر اوســــــه بېـسواد یې جلال زویـــــه یاره
له تا خو ښه شوه په انډیا کې ماستري جوړه کړه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library